

Ο Μικρός

ΗΡΩΣ

1

Ελεύθερος
Σηλάβος

Ἐλεύθερος Σκλάβος

Ἕνα παλληκᾶρι
πεθαίνει!

ΕΙΝΑΙ νύχτα. Μιά ξάστερη, γλυκεῖα ἀνοιξιὰτικη νύχτα. Χιλιάδες ἀσημένια ἄστρα τρεμποαίζουν γλυκὰ πάνω ἀπὸ τὴν κοιμισμένη Ἀθήνα, σὰν νὰ προκαλοῦν τοὺς κατοίκους τῆς νὰ βγοῦν ἔξω καὶ νὰ χαρουν τὴν ὁμορφιά τῆς νύχτας.

Μὰ οἱ κάτοικοι τῆς Ἀθήνας δὲν βγαίνουν ἀπὸ τὰ σπίτια τους. Ξέρουν ὅτι μέσα στὴ γλυκεῖα νύχτα παραμονεύει ὁ θάνατος!

Δὲν εἶναι ἐλεύθεροι! Εἶναι σκλάβοι· ποὺ στενάζουν κάτω ἀπὸ τὴν μπόττα τοῦ σκληροῦ Γερμανοῦ καὶ τὸ μαστιγιο τοῦ νικημένου Ἰταλοῦ!

Εἶναι κλεισμένοι στὰ σπί-

τια τους και περιμένουν. Περιμένουν με αγωνία μήπως ακούσουν το χτύπημα του θανάτου, το χτύπημα των Γερμανών στην πόρτα τους!

Και περιμένουν με λαχτάρα τη Μεγάλη Στιγμή, όταν πίσω από τα μαύρα σύννεφα της σκλαβιάς θα ξεπηδήσει ο ήλιος της Έλευθερίας!..

Ξαφνικά, μέσα στην ήσυχη νύχτα, ποδοβολήτα αντηχούν. Μπόττες, θρνητούν υπόκωφα τρέχοντας πάνω στην ασφαλτο. Δυνατές κραυγές σε γερμανική γλώσσα ακούγονται.

Ένας άνθρωπος τρέχει μέσα σ' ένα σκοτεινό δρόμο.

Πίσω του τρέχουν άλλοι άνθρωποι. Μ' όλο το σκοτάδι, ξεχωρίζει κανείς εύκολα τη στολή τους. Είναι Γερμανοί. Τέσσερις στρατιώτες κι' ένας αξιωματικός!

— Στάσου!, ούρλιαζει ο αξιωματικός στον άνθρωπο που τρέχει μπροστά! Θά πυροβολήσουμε!

Μα ο άνθρωπος δεν σταματάει. Τρέχει ακόμα πιο γρήγορα. 'Ακόμα πιο τρελά.

— Πύρ!, μουγγρίζει ο Γερμανός.

Πυροβολισμοί αντηχούν θρνητέρα. Σφαίρες σφυρίζουν πάνω από το κεφάλι του ανθρώπου που φεύγει, κάνοντάς τον να σκύβει.

Φτάνει σε μιὰ γωνία. Στρίβει αριστερά και μπαίνει σ' ένα δρομάκο.

Αυτό είναι ένα μοιραίο σφάλμα. Γιατί ο δρομάκος είναι τυφλός. 'Αδιέξοδος. Ένα

σπίτι τον φράζει στο δάθος, σχηματίζοντας έτσι ένα είδος παγίδας!

Ο κυνηγημένος άνθρωπος βρίσκεται έτσι παγιδευμένος!

Ενώ οι Γερμανοί τρέχουν προς τὸ μέρος του πυροβολώντας, αὐτὸς κυττάζει γύρω ζητώντας νὰ βρῇ κάποιο τρόπο νὰ ξεφύγῃ.

Βλέπει μιὰ ψηλὴ μάντρα. Πίσω της εἶναι ἓνα ἀχτιστο οἰκόπεδο. Ἄν πηδοῦσε τὴ μάντρα, θὰ κατάφερνε ἴσως νὰ βγῇ σὲ κανέναν ἄλλο δρόμο καὶ νὰ ξεφύγῃ!

Μ' ἓνα πήδημα ἀρπάζεται ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ τοίχου.

Ἐνα οὐρλιαχτὸ πόνου βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του. Στὸν τοῖχο εἶναι μπηγμένα σπασμένα γυαλιά, πού χώνονται στὰ χέρια του κατακόδοντάς τα!

Μὰ ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος δὲν παρατάει τὸν τοῖχο. Ξέρει ὅτι, ἂν τὸν πιάσουν οἱ Γερμανοί, θὰ πεθάνῃ μὲ φριχτὰ βασανιστήρια!

Τὰ μπράτσα του συσπώνται ἀπότομα. Τὸ κορμί του πετάγεται πρὸς τὰ πάνω καὶ βρίσκεται καθισμένο στὴ ράχη τοῦ τοίχου.

Τὴν ἴδια στιγμή μιὰ σφαῖρα ἀπὸ τὰ πιστόλια τῶν Γερμανῶν χτυπάει τὸν φυγάδα στὸν ἀριστερὸ ὤμο!

Τὰ δόντια τοῦ ἀνθρώπου σφίγγονται ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὸ κορμί του λικνίζεται μπρὸς πίσω καὶ πᾶει νὰ πέσῃ.

Μὰ καθαρθῶναι νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσορροπία του. Ἐνῶ οἱ Γερμανοὶ πλησιάζουν πυ-

πυροβολώντας πάντα και ούρλιαζοντας με μανία, ο τραυματίας χώνει το δεξιό του χέρι στην τσέπη του και το ξαναβγάζει γοργά.

Το χέρι του είναι τώρα ωπλισμένο μ' ένα πιστόλι!

Το δάχτυλό του πιέζει δυο φορές τη σκανδάλη. Δυο μικρές, κοκκινοκίτρινες φλογίτσες ξεπηδούν από την κάνη του πιστολιού.

Ένας από τους Γερμανούς σταματάει απότομα. Μένει άκίνητος, με το κεφάλι μισοσκυμμένο σαν να προσπαθού να θυμηθεί κάτι. "Επειτα σαν να του ήρθε ξαφνικά η επιθυμία να χορέψει, τιντώνει το κορμί του, κάνει μια στροφή γύρω από τον εαυτό του, διπλώνεται στα δυο, γονατίζει και ξαπλώνεται απαλά χάμω!

Μένει ασάλευτος, με μια σφαίρα καρφωμένη στο στήθος!

Ο κυνηγημένος πηδάει από την άλλη μεριά του τοίχου και τρέχει με άσταθι βήματα προς το βάθος του άχτιστου οικόπεδου.

Μα δεν προλαβαίνει να προχωρήσει πολύ.

Ένας Γερμανός κάνει σκαμνάκι στη βάση του τοίχου.

Ο αξιωματικός πατάει στην πλάτη του και προβάλλει το κεφάλι του πάνω από τον τοίχο. Σηκώνει το πιστόλι του, σημαδεύει με προσοχή και πιέζει τη σκανδάλη.

Χτυπημένος από τη σφαίρα του Γερμανού στο κεφάλι, ο άνθρωπος πέφτει!

Οί Γερμανοί, ο ένας μετά

τον άλλο, πηδούν τη μάντρα και τρέχουν κοντά του.

Ο αξιωματικός σκύβει και ρίχνει στον άνθρωπο το φως του φαναριού του, φωτίζοντας ένα όμορφο νεανικό και μελαχροινό πρόσωπο, όπου έχει κιάλας άπλωθή η χλωμάδα του θανάτου.

— Είναι νεκρός!, λέει ο αξιωματικός με λύσσα. "Επρεπε να τον πιάσουμε ζωντανό, γιατί ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας από τους πιο επικινδυνούς Έλληνες κατασκόπους των Άγγλοαμερικανών και ήξερε πολλά πράγματα! "Ας είναι όμως... Γλυτώσαμε, τουλάχιστον, από ένα τρομερό αντίπαλο!

Ψάχνει τις τσέπες του νεκρού, ενώ ένας στρατιώτης του φέγγει με το φανάρι.

Ξαφνικά, ο αξιωματικός αφήνει μια κραυγή χαράς και θριάμβου και σηκώνεται όρθιος κρατώντας ένα χαρτί κι' ένα μικρό σημειωματάριο.

— Η επιτυχία μας, λέει είναι πολύ μεγαλύτερη απ' ό,τι μπορούσε να μάς πη ο άνθρωπος αυτός είναι γραμμένα σ' αυτό το χαρτί! Είναι ένας κατάλογος όλων των πρακτόρων με τους οποίους συνεργάζοταν! Βεβαια, τα ονόματα είναι γραμμένα κρυπτογραφικά, αλλά μέσα σ' αυτό το σημειωματάριο υπάρχει ο κρυπτογραφικός κώδικας!

Γυρίζει στους τρεις στρατιώτες:

— Πηγαίνετε να φέρετε έ-

να αυτόκινητο για να πάρετε από εδώ το πτώμα και τον σύντροφό μας που τραυματίστηκε. Εγώ πηγαίνω στο σπίτι μου για να προσπαθήσω να άπακρυπτογραφήσω τον κατάλογο αυτό! Σε λίγο, ολόκληρη ή κατασκοπευτική αυτή οργάνωσις θα έχη πέσει στα χέρια μας! Χαίλ Χίτλερ!

— Χαίλ Χίτλερ!, φωνάζουν και οι στρατιώτες τεντώνοντας το δεξιό τους χέρι.

Στην υπηρεσία ενός νεκρού

Ο Ι ΓΕΡΜΑΝΟΙ άπομακρύνονται άφώνοντας τόν νεκρό μόνο μέ-

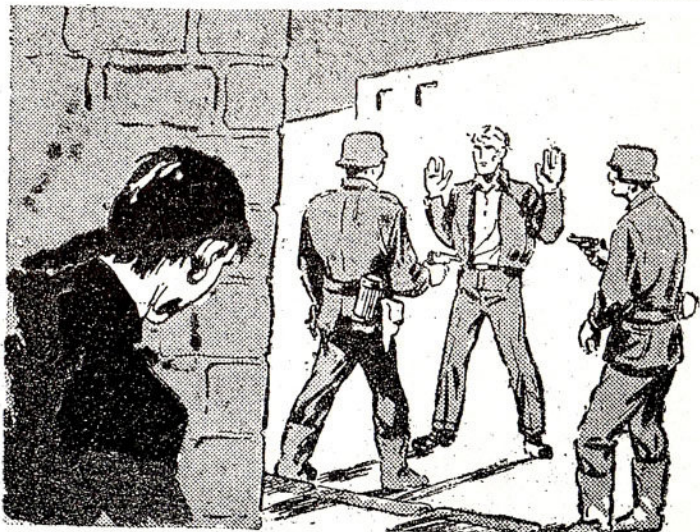
σα στη νύχτα, κάτω από τὰ άσημένια άστρα που τρεμοπαίζουν ψηλά...

Περνοούν μερικές στιγμές.

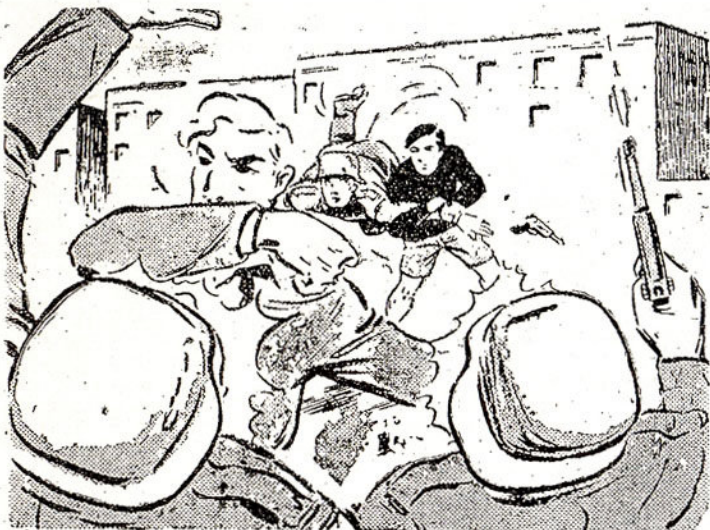
Ξαφνικά, μιὰ σιλουέττα πηδάει τόν τοίχο, από τήν άλλη μεριά του οικόπεδου, και προχωρεί σκυφτά πρὸς τὸ θύμα τών Γερμανών.

Εἶναι ἓνα παιδί. Ἐνα μελαχροινὸ παιδί δώδεκα ἢ δεκατριῶν χρονῶν, μὲ μαύρα μαλλιά, γεροδεμένο σώμα και πονηρὸ προσωπάκι. Τὰ μάτια του λάμπουν ζωηρά από άγωνία μέσα στο σκοτάδι.

Τὸ παιδί γονατίζει κοντὰ στὸν Ἕλληνα πράκτορα. Δυὸ πικρά, καφτὰ δάκρυα κυλοῦν

Δυὸ Γερμανοὶ κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους και τὸν πλησιάζουν μὲ τὰ πιστόλια τους προτεταμένα!...

Τότε ο μικρός Ήρωας δρμάει έναντίον του τρίτου Γερμανού και εφαρμόζει επάνω του την Ίσπωνική πάλη!

από τὰ μάτια του και σταλάζουν πάνω στο πρόσωπο του νεκρού.

Τὸ παιδί πού μένει κάπου ἐκεῖ κοντά, εἶχε ἀκούσει τοὺς πυροβολισμούς και εἶχε τρέξει γιὰ νὰ δῇ τί συνέβαινε. Ἔτσι εἶχε παρακολουθήσει, κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο, τὴ συμπλοκή και τὸ θάνατο τοῦ Ἑλληνα κατασκόπου!

Ἡ ψυχὴ του, ψυχὴ ἑνὸς περὶφανου Ἑλληνόπουλου πού διψᾷ γιὰ ἐλευθερίαν, ματώνει ἀπὸ πόνον καθὼς σκύβει πάνω στὸ θῦμα τῶν τυράννων.

— Ὁ καημένος!, μουρμουρίζει. Εἶναι τόσο νέος, τόσο...

Σωπαίνει. Ἐνα βογγητὸ βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ἔχει ἀκόμα πεθάνει!

Ἀνοίγει τὰ μάτια του. Κυττάζει τὸ παιδικὸ πρόσωπο πού εἶναι σκυμμένο ἐπάνω του.

— Ποιὸς εἶσαι; ψιθυρίζει ἀδύναμα.

— Ἐνα Ἑλληνόπουλο!, ἀπαντᾷ τὸ παιδί μὲ φωνὴ πού τρέμει ἀπὸ συγκίνησι. Οἱ Γερμανοὶ ἔφυγαν, μὰ θὰ ξαναγυρίσουν! Θὰ σὲ κουδालίσω...

— Μὴ μὲ πειράξης, γιατί θὰ πεθάνω ἀμέσως!, λέει μὲ δυσκολία ὁ μελλοθάνατος.

Βάλε μόνο τὸ χέρι σου στὴν ἑσωτερικὴ ἀριστερὴ τσέπη τοῦ σακκακιού μου. Θὰ βρῆς ἕνα χαρτί κι' ἕνα σημειωματάριο.

— Δὲν εἶναι πιά ἐκεῖ. Τὰ πῆρε ὁ ἀξιοματικός. Τὸν εἶδα κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο! Εἶναι ἕνας κατάλογος κι' ἕνας κρυπτογραφικὸς κώδικας, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ναί. Πῶς τὸ ξέρεις;

— Ἀκουσα τὸ Γερμανὸ νὰ τὸ λή!, ἀπαντᾷ τὸ παιδί. Ξέρω γερμανικά. Πηγαίνει τώρα σπῆτι τοῦ γιὰ νὰ ἀποκρυπτογραφήσῃ τὸν κατάλογο!

— Θεέ μου!, μούρμουριζει ὁ πληγωμένος. Τί νὰ κάνω; Ἄν δὲν εἰδοποιηθοῦν οἱ ἄλλοι, θὰ πιαστοῦν ὅλοι ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ θὰ ἐκτελεστοῦν!

— Δὲν μπορῶ νὰ βοηθήσω ἐγὼ σὲ τίποτα; ρωτᾷ τὸ παιδί μὲ μάτια ποὺ λάμπουν.

— Ἐσύ! Ἕνα παιδί... Μὰ γιὰ στάσου! Βέβαια! Μπορεῖς νὰ πᾶς σ' ἕνα σπῆτι ὅχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ δῶ, καὶ νὰ εἰδοποιήσῃς κάποιον;

— Μπορῶ!

— Μπράβο, παιδί μου! Ἀκουσε: Θὰ πᾶς στὸ σπῆτι ἀριθμὸς 313 τῆς ὁδοῦ Γεράκη καὶ θὰ ζητήσῃς κάποιον κ. Θωμά Χάριτο. Θὰ τοῦ πῆς: «Σὰς εὐχομαι χρόνια πολλά!» Αὐτὸς θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ: «Χρόνια πολλὰ σὲ σεναί!» Ἔτσι θὰ κατὰλάβῃς πῶς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητεῖς. Θὰ τοῦ πῆς τότε: «Μὲ πτέλνει ὁ Ἰκαρος. Τὸν ἐσκό-

τωσαν ἀπόψε. Τὰ παιδιὰ πρέπει νὰ εἰδοποιηθοῦν γιὰτὶ ὁ κατάλογος εἶναι στὰ χέρια τοῦ Γερμανοῦ ταγματάρχῃ Χάνς Μόλτερ. Μένει στὴν ὁδὸν Ἀνατολῆς ἀριθμὸς 11α. Προσπαθήστε νὰ τὸν πάρετε πίσω!» Θὰ τοῦ πῆς ἐπίσης ὅτι... ὅτι...

Ἡ φωνὴ τοῦ πληγωμένου σβῆνει σιγά-σιγά. Τὸ στόμα του μένει ἀνοιχτό. Τὰ μάτια του ὀρθώνοντα, κυττάζουν τὰ ἄστρα χωρὶς νὰ βλέπουν. Εἶναι τώρα νεκρός! Πραγματικὰ νεκρός!

Ἕνας λυγρὸς φουσκώνει τὸ στήθος τοῦ παιδιοῦ. Ἐνῶ ἀφθονὰ δάκρυα κυλοῦν στὰ μάγουλά του, ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ κλείνει γιὰ πάντα τὰ μάτια τοῦ παλληκαριοῦ, ποὺ πρόσφερε τὴ ζωὴ του γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδας του!

Ἐπειτα, μὲ τὸ χέρι ἀκουμπισμένο στὸ στήθος τοῦ νεκροῦ κάνει ἕναν ὄρκο:

— Ἐγὼ ὁ Γιώργος Θαλάσσης, ὀρκίζομαι νὰ ἀφιερῶσω τὴ ζωὴ μου στὴν ὑπηρεσία τῆς πατρίδας μου! Ὀρκίζομαι νὰ κάνω ὅτι μπορέσω γιὰ νὰ προστατέψω τοὺς συμπατριῶτες μου ἀπὸ τοὺς ἀπάνθρωπους τυράννους! Ὀρκίζομαι νὰ πολεμήσω ἐναντίον τῶν βαρβάρων ἐπιδρομέων ὥσπου νὰ δῶ τὴν Ἑλλάδα ἐλεύθερη καὶ εὐτυχισμένη!

Τὸ μουνγυρητὸ μιάς μηχανῆς τὸν διακόπτει.

Εἶναι τὸ αὐτοκίνητο τῶν Γερμανῶν ποὺ ἔρχονται νὰ πάρουν τὸν νεκρὸ Ἕλληνα καὶ τὸν τραυματισμένο Γερ-

μυνο στρατιώτη.

Τὸ παιδί, ὁ Γιώργος Θαλάσσης κάνει γοργὰ τὸν σταυρὸ του καὶ σκύβει πρὸς πολὺ. Τὰ χεῖλη του ἀκουμποῦν στὸ χλωμὸ μέτωπο τοῦ νεκροῦ. Ἀφήνουν ἐκεῖ ἓνα φιλί, ἓνα φιλί γεμάτο τρυφερότητα, πόνο καὶ ὑπερηφάνεια.

Ἐπειτα, ἀπομακρύνεται γοργὰ σκυφτὸς, πηδάει τὸν τοῖχο μὲ ἐπιδεξιότητα αἰλουροῦ καὶ χάνεται μέσα στὴ νύχτα...

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα ὁ Γιώργος γλυστρώντας γοργὰ μέσα στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας σὰν ἴσκιος ἀνάμεσα σὲ ἴσκιους, φτάνει στὴν ὁδὸ Γεράκη. Πλησιάζει στὸν ἀριθμὸ 313...

Εἶναι ἓνα μεγάλο μοναχικὸ σπίτι, τριγυρισμένο ἀπὸ κήπο.

Τὸ παιδί σταματᾷ ἀπέωντι στὸ σπίτι, ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριὰ τοῦ δρόμου, καί, κρυμμένος πίσω ἀπὸ μιά γωνία, ἔξετάζει μὲ τὰ διαπεραστικὰ ματάκια του ὅλη τὴν περιοχὴ.

Ξαφνικά, νοιώθει τὸ αἷμα του νὰ παγώνει. Διακρίνει σιλουέττες νὰ κινοῦνται μέσα στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ, ἀθόρυβα σὰν ἴσκιος. Γερμανοί! Γερμανοὶ στρατιῶτες παραμομεύουν μέσα στὸν κήπο!

Εἶναι ἀργὰ πιά! Ἀπὸ στιγμή μὲ στιγμή, οἱ Γερμανοὶ θὰ ὀρμήσουν, θὰ μποῦν στὸ σπίτι καὶ θὰ συλλάβουν τὸν Θωμὰ Χάριτο, πρὶν ὁ μικρὸς Γιώργος προλάβῃ νὰ τοῦ με-

ταδώσῃ τὸ μήνυμα τοῦ νεκροῦ!

Τὶ νὰ κάνῃ; Νὰ προσπαθήσῃ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα στοὺς Γερμανοὺς θὰ ἦταν σωστὴ τρέλλα. Καθαρὴ αὐτοκτονία! Νὰ φύγῃ; Δὲν τὸ βαστάει ἡ καρδιά του νὰ φύγῃ! Εἶναι σὰν νὰ λιποτακτῇ σὲ ὥρες μάχης μπροστὰ στὸν ἐχθρό! Νά...

Βήματα ἀκούγονται. Βήματα κι' ἓνα σιγαλὸ τραγοῦδι:

«Εἶναι μεσανύχτα.

Ὅλη ἡ φύσις ἡσυχάζει...»

Ἐνας ἄντρας προβάλλει ἀπὸ ἓνα διπλανὸ δρόμο καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ σπίτι. Εἶναι ψηλός, ξανθὸς καὶ ρωμαλέος.

Ὁ Γιώργος κρατᾷ τὴν ἀνάσα του. Θέλει νὰ τοῦ φωνάξῃ, νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ, μὰ δὲν τολμάει. Φοβάται μήπως ἔτσι τοῦ κάνει περισσότερο κακὸ παρὰ καλὸ.

Ὁ ἄνθρωπος πλησιάζει στὴν πόρτα.

Ξαφνικά, δυὸ Γερμανοὶ πηδοῦν ἔξω ἀπὸ τὸν κήπο, μὲ τὰ ὅπλα τους προτεταμένα!

— Ἄλτ!, φωνάζει ὁ ἓνας.

Ἐσὺ εἶσαι Θωμὰ Χάριτο;

— Ἐγὼ εἶμαι!, ἀπαντᾷ ὁ ἄνθρωπος μὲ βαθεῖα ἐπιβλητικὴ φωνή. Τὶ θέλετε;

— Ἐσὺ ἔρτη μαζί μας φρουραρχεῖο!, λέει ὁ Γερμανὸς μὲ σπασμένη ἐλληνικὴ γλώσσα. Ἐσὺ ὄχι ἔρτη, ἐσὺ πετῶν ἐντῶ!

Ὁ μικρὸς Γιώργος σφίγγει μὲ τόση δύναμι τὰ δόντια του ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ὥστε τρί-

ζουν δυνατά λές και πάνε να σπάσουν!

— Είμαι ένας φιλήσυχος άνθρωπος, απαντάει ήρεμα ο Θωμάς Χάριτος. Δεν έχω κάνει τίποτα! Θα σάς ακολουθήσω στο φρουρ...

Αυτό που έπακολουθεί κάνει το Γιώργο να σαστίσει και να γεμίσει από θαυμασμό για τον άνθρωπο αυτόν.

Ο Θωμάς Χάριτος κινείται με άπιστευτη γρηγοράδα. Με την κόψη της παλάμης του χτυπάει τους δυο Γερμανούς στον καρπό των ώπλισμένων χεριών τους, κάνοντάς τους να παρατήσουν τα πιστόλια τους. Χωρίς να χάσει ούτε

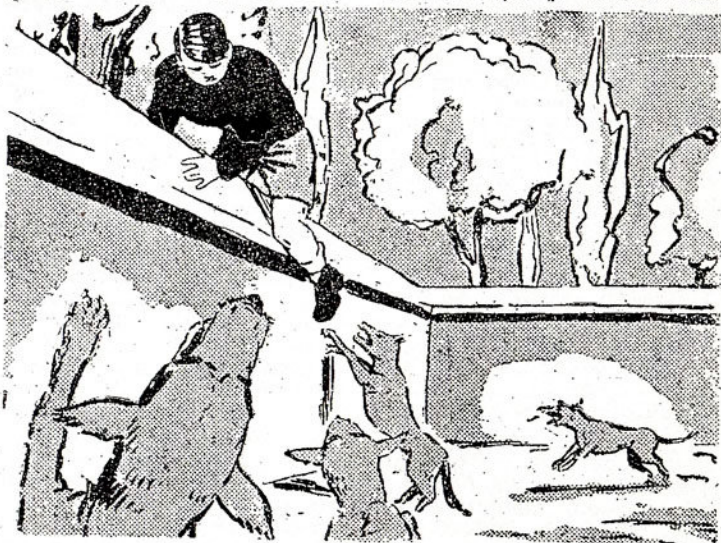
στιγμή, ο Χάριτος συνεχίζει την επίθεσή του. Ή μια πίσω από την άλλη, οι γροθιές του προσγειώνονται πάνω στα χοντρά σαγόνια των Γερμανών και σκάζουν εκεί σαν χειροβομβίδες!

Οι στρατιώτες του Χίτλερ παραπατούν προς τα πίσω, ούρλιάζοντας από φόβο και πόνο!

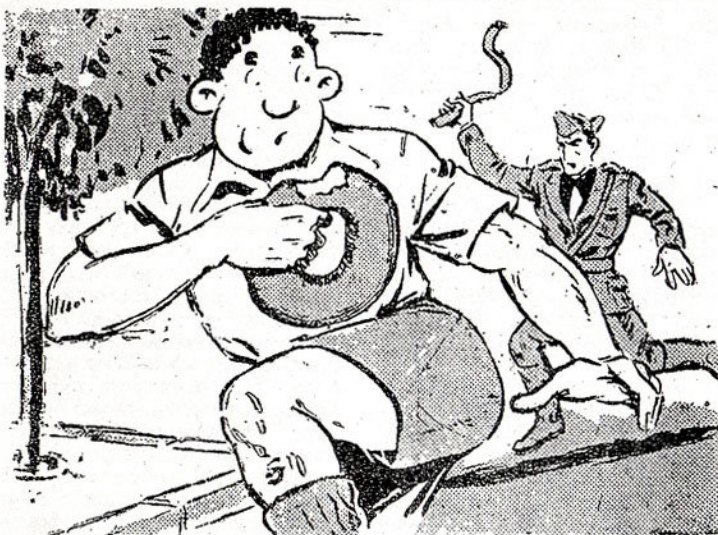
Ο Γιώργος Θαλάσσης ένθουσιασμένος, χειρακροτεί!

— Μπράβο!, φωνάζει. Τσάκισέ τους τούς...

Η φωνή του πνίγεται στο λαρύγγι του. Ένας τρίτος Γερμανός δγαίνει τρέχοντας από τον κήπο μ' ένα πιστόλι

Τέσσερα μεγάλα λυκόκυλα προβάλλουν μέσα από τους θάμνους γρυλλίζοντας απειλητικά.

Στο χέρι του κρατάει μια κουλούρα. "Ενας 'Ιταλός τον κυνηγάει με μια πέτσινη ζώνη στο χέρι!

στο χέρι πυροβολώντας στον αέρα.

Τότε ο μικρός Γιώργος κάνει κάτι χωρίς κι' ο ίδιος να καταλάβει πώς. Ύπακούοντας σ'ε μια φωνή, που μιλάει μέσα του βγαλμένη μέσα από την ψυχή του, βγαίνει από την κρυψώνα του, τρέχει προς τον Γερμανό που έχει την πλάτη του στραμμένη προς το μέρος του, τον αρπάζει από το χέρι, κάνει μια στροφή γύρω από τον εαυτό του και σκύβει απότομα μπροστά, τραβώντας με δύναμη το χέρι του αντιπάλου του.

Εφαρμόζει έτσι μια λαβή ιαπωνικής πάλης, που του εί-

χε μάθει άλλοτε ο πατέρας του, πριν πεθάνη!

Τα πόδια του Γερμανού χάνουν την επαφή τους με το έδαφος! Το κορμί του ανασηκώνεται, περνάει πάνω από τη σκυμμένη πλάτη του παιδιού και βροντάει χάρω με τόσο φόρα, ώστε μένει ασάλευτο, αναίσθητο!

Ο Γιώργος ανασηκώνεται λαχανιασμένος και κατάπληκτος για το κατόρθωμά του. Αλλά που συμβαίνουν όμως τώρα γύρω του δεν τον αφήνουν να άπαρηξη πώς αυτός, ένα παιδί, είχε νικήσει έναν πανύψηλο Γερμαναρά.

Ο δρόμος έχει γεμίσει τώ-

ρα Γερμανούς στρατιώτες!
 'Ο Θωμάς Χάριτος πα-
 λεύει με τέσσερις αντιπάλους
 ενώ άλλοι τέσσερις στέκον-
 ται γύρω του με τὰ όπλα τους
 έτοιμα!

Τρείς άλλοι προχωρούν ά-
 πειλητικά προς τὸ παιδί!

'Ο Γιώργος καταλαβαίνει
 ότι όλα είναι χαμένα. Οί τύ-
 ραντοι έχουν νικήσει. Είναι
 πολλοί και πάνοπλοι. Πρέπει
 νά φύγει. Δεν έχει νά κερδίσει
 τίποτα ή πατρίδα του, αν
 μείνει και άφήση νά τὸν πιά-
 σουν.

Τὰ κάγκελα τού κήπου εί-
 ναι δίπλα του. Μὲ μιὰ ξαφνι-
 κή κίνηση τὰ άρπάζει και μ'
 ένα τίναγμα τού κορμιού του
 πηδάει μέσα στὸν κήπο.

Πυροβολισμοί άνηχούν πί-
 σω του και σφαίρες καρφώνον-
 ται στους κορμούς τών δέν-
 τρων κοντά στο παιδί. Περ-
 νούν μερικές στιγμές άγωνίας
 μὰ έπειτα ὁ κίνδυνος περ-
 νάει. Διασχίζοντας μὲ μεγά-
 λη ταχύτητα τὸν τοίχο, ὁ
 Γιώργος πηδάει τὴν πίσω
 μάντρα και θρίσκεται σ' έναν
 έρημο δρομάκο. Μὲ μεγάλα
 πηδηματα, τὸ παιδί στρίβει
 σὲ μιὰ γωνία και χώνεται σ'
 έναν άλλο δρομάκο, κάνοντας
 τούς Γερμανούς νά χάσουν έν-
 τελώς τὰ ίχνη του...

Τὸ μαγικό σφύριγμα

ΜΕ τὴν ψυχὴ γε-
 μάτη λύπη γιὰ
 τὴ σύλληψη τού Θωμά Χάρι-
 του και μίσος έναντίον τών

σκληρῶν τυράννων, ὁ μικρὸς
 Γιώργος Θαλάσσης προχω-
 ρεῖ γοργά μέσα στὴ νύχτα,
 φροντίζοντας νά βαδίσει σύρ-
 ριζα στους τοίχους όπου τὸ
 σκοτάδι είναι πιὸ πυκνό.

Έχει πάρει τὴν άπόφασί
 του. Μιά μεγάλη και ήρωική
 άπόφασι. Νά πάει μόνος του
 στο σπίτι τού Γερμανού τα-
 γματάρχη Χάνς Μόλερτερ,
 στὴ διευθυνσι πού τού εχε
 δώσει ὁ νεκρὸς Έλληνας πρά-
 κτωρ, και νά προσπαθήσει νά
 πάρη τὸν κατάλογο και τὸν
 κρυπτογραφικό κώδικα και νά
 σώσει έτσι από τὰ νύχια τών
 Γερμανῶν μιὰ δλόκληρη όργά-
 νωσι Έλλήνων πατριωτῶν και
 προακτόρων τών συμμάχων!

«Θεέ μου!, σκέπτεται τὸ
 παιδί καθὼς προχωρεῖ. Βοή-
 θησέ με! Δόσε μου τὴ δύνα-
 μι και τὸ θάρρος πού χρειά-
 ζομαι γιὰ νά πετύχω στὴν Ιε-
 ρή αὐτὴ άποστολή! Άπό τὴν
 έπιτυχία μου κρέμονται πολ-
 λές ανθρώπινες ζωές!...»

Ἡ όδὸς Άνατολῆς είναι έ-
 νας δρομάκος, έρημος και
 παράμερος, κοντά σ' ένα μι-
 κρὸ αλσος.

Όσο γιὰ τὸ σπίτι πού έχει
 τὸν αριθμὸ 11α, τὸ σπίτι τού
 ταγματάρχη Μόλερτερ, είναι
 ένα σωστὸ φρούριό! Είναι έν-
 τελώς μοναχικό. Άπό τὴ μιὰ
 κι' άπό τὴν άλλη μεριά άπλώ-
 νονται άχτιστα οικόπεδα. Γύ-
 ρω του, υψώνεται ένας μεγα-
 λος τοίχος, πού φτάνει τὰ
 δύομισι μετρα. Ἡ αὐλόπορ-
 τὰ του είναι μεγάλη και σι-
 δερένια.

Μπροστά στὴν αὐλόπορτα,

στέκεται σκοπὸς ἑνας Γερμανὸς στρατιώτης.

Περπατώντας ἀθόρυβα, σὰν ἴσκιος, ὁ Γιώργος Θαλάσσης κάνει τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ χωρὶς νὰ γίνη ἀντιληπτός ἀπὸ τὸν φρουρό.

Ἔνας μόνον τρόπος ὑπάρχει νὰ μπῇ στὸ σπίτι: νὰ πηδήση τὸν τοίχο.

Ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυπάει γοργὰ ἀπὸ τὴν ταραχή, τὸ παιδί πλησιάζει στὸν τοίχο. Τὸν ἐξετάζει μέσα στὸ σκοτάδι. Εἶναι ἐντελῶς λείος καὶ δὲν παρουσιάζει καμμία προεξοχή γιὰ νὰ πατήση κανεὶς καὶ νὰ ἀνεβῇ ἐπάνω.

Τὸ παιδί κυττάζει γύρω του. Λίγο πιο κῆ ἐστὶν ἑνας σωρὸς ἀπὸ μεγάλες πέτρες, πού εἶχαν — φαίνεται — περυσσέμει ἀπὸ τὴν οἰκοδομή.

Τὶς κουβαλάει μία-μία καὶ τὶς τοποθετεῖ στὴ βάση τοῦ τοίχου σχηματίζοντας ἔτσι ἕνα τοιχάκι πού ἔχει ὕψος ἑνὸς μέτρου. Τώρα, τὸ ἀνέσπασμα εἶναι ἀπλό. Πατάει στὶς πέτρες, ἀπλώνει τὰ χέρια του, πιάνεται ἀπὸ τὴ ράχη τοῦ τοίχου καί, μ' ἕνα ἀπτόμο τίναγμα, δρίσκειται καθισμένος καθάλλα ἐκεῖ.

Παίρνει μιὰ θαθεῖα ἀνάσα. Ὡς ἐκεῖ, ὅλα ἔχουν βαδίσει εὐνοϊκὰ, σύμφωνα μὲ τὶς προδέψεις του.

«Εὐχαριστῶ Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξακολουθήσης νὰ με βοηθῇ...»

Ἡ φράσι μὲν ἐκσυμπλήρωτη. Τὰ μάτια τοῦ μικροῦ

ἥρώα μας γεμίζουν ξαφνικὰ τρόμο. Τέσσερα μεγάλα λυκόσκυλα ἔχουν κάνει τὴν ἐμφάνισί τους μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους τοῦ κήπου.

Πλησιάζουν μὲ μεγάλα πηδήματα, γρυλλίζοντας ὑπόκωφα καὶ ἀπειλητικά. Τὰ ἄσπρα μεγάλα δόντια τους, ξεχωρίζουν ἀπαίσια μέσα στὸ σκοτάδι.

Ἡ καρδιά τοῦ παιδιοῦ σφίγγεται. Ἡ ἀποστολή του εἶναι καταδικασμένη νὰ ἀποτύχῃ. Δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀνάμεσα στὰ θηριώδη αὐτὰ σκυλιά, πού μποροῦν νὰ τὸν κατασπαράξουν μέσα σὲ λίγες στιγμές! Ἐξ ἄλλου, θ' ἀρχίσουν νὰ γαβγίζουν εἰδοποιώντας ἔτσι τὸ ἀφεντικό τους.

Δὲν μένει παρὰ νὰ πηδήσῃ πάλι ἀπὸ τὸν τοίχο καὶ νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, πρὶν ἀντιληφθῶν τὴν παρουσία του ἀπὸ τὸ σπίτι.

Καθὼς ὅμως κάνει νὰ πηδήσῃ, σταματάει. Θυμάται κάτι πού τοῦ εἶχε πῆ κάποτε ἕνας γερο-βοσκός, στὸ Πήλιο, ὅπου ἡ οἰκογένεια τοῦ Γιώργου εἶχε παραθερίσει τὸ καλοκαίρι τοῦ 1940:

«Μπορεῖς νὰ δαμάσης ἕνα λυκόσκυλο, παιδί μου, μ' ἕνα σιγαλὸ σφύριγμα, ἂν καταφέρῃς νὰ δρῇς τὸ σωστὸ τόνο κι' ἂν δὲν φανερώσης ὅτι φοβάσαι...»

Καὶ εἶχε διδάξῃ στὸ Γιώργο ὁ γερο-βοσκός τὸ σφύριγμα αὐτό. Θὰ καταφέρῃ ὅμως νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ τώρα, πού

δρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο; "Αν δὲν τὸ καταφέρῃ, εἶναι καταδικασμένος γιατί πρέπει νὰ πηδήσῃ ἀνάμεσα στὰ λυκόσκυλα πρὶν σφυρίξῃ, γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ ἔτσι πῶς δὲν τὰ φοβάται!

Τὸ παιδί παίρνει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα γιὰ νὰ ἡρεμήσῃ κάπως τὴν καρδιά του ποὺ χτυπάει μέσα στὸ στήθος του τρελλά.

"Επειτα, κάνει τὸ σταυρὸ του καὶ πηδάει! Πηδάει ἀνάμεσα στὰ μεγάλα λυκόσκυλα, ποὺ εἶναι πιὸ τρομερά κι' ἀπὸ λύκο!

Τὰ σκυλιὰ σαστισμένα μὲ τὸ ἀπίστευτο θράσος τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, μένου ἀκίνητα γιὰ μιὰ στιγμή. "Επειτα, συσπειρώνονται γιὰ νὰ ἐπιτεθοῦν καὶ νὰ κατακομματιάσουν τὸν νυχτερινὸ ἐπισκέπτη τοῦ ἀφεντικοῦ τους!

'Αλλὰ δὲν ἐφορμοῦν. Γιατί, τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Γιώργου βγαίνει ἓνα σιγανό, μακρόσυρτο παράξενο σφύριγμα.

Τὰ σκυλιὰ μένου μαρμαρωμένα στὴ θέσι τους. Σαλεύουν μόνο τὰ κεφάλια τους δεξιά κι' ἀριστερά σὰν νὰ προσπαθοῦν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ σφύριγμα αὐτό, ποὺ χάνεται δαθεία μέσα στὸ μυαλό τους κάνοντάς τα νὰ ζαλίζονται.

Τέλος, προχωροῦν πρὸς τὸ παιδί, σκυφτά καὶ ὑποτακτικά, καὶ τοῦ γλείφουν τὰ χέρια.

Ἀπὸ τὸ παράθυρο
τῆς βεράντας

Ι ΔΡΩΤΑΣ ἀγωνίας κυλάει ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ παιδιοῦ. Ἀπὸ τὸ στήθος του βγαίνει ἓνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως. Μέσα του προφέρει μιὰ σιωπηλὴ προσευχὴ εὐχαριστίας πρὸς τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἐπιτυχία του. Τὰ τρομερά λυκόσκυλα ἔχουν δαμασθῇ! Τὸν τριγυρίζουν σὰν ἥσυχά καὶ ἡμερὰ σκυλάκια, σαλεύοντας τὶς οὐρὲς τους!

Ὁ Γιώργος σταματᾷ τὸ σφύριγμα δοκιμαστικά γιὰ νὰ δῇ ἂν τὰ λυκόσκυλα θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ φέρωνται μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Εὐχαριστεῖ τὸ Θεὸ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά. Ναί! Τὰ λυκόσκυλα ἔχουν δαμασθῇ ὀριστικά. Εἶναι πιὰ φίλοι του! Ἐξακολουθοῦν νὰ τοῦ σαλεύουν τὴν οὐρά καὶ νὰ τοῦ γλείφουν τὰ χέρια.

Μὲ σταθερὸ δῆμα ὁ Γιώργος Θαλάσσης προχωρεῖ πρὸς τὸ σπίτι, ποὺ διακρίνεται στὸ κέντρο τοῦ κήπου. Τὰ λυκόσκυλα τὸν ἀκολουθοῦν ἥσυχά.

Φτάνει κοντὰ στὸ σπίτι. Εἶναι σκοτεινὰ τὰ πάντα,

έκτος από ένα άνοιχτό παράθυρο, που βλέπει στη θεράντα.

Ἀθόρυβα τὸ παιδί ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τῆς θεράντας καὶ πλησιάζει στὸ παράθυρο. Αὐτὸ ποὺ βλέπει κάνει τὰ δόντια του καὶ τὶς γροθιές του νὰ σφίχτουν.

Γύρω ἀπὸ ἓνα τραπέζι εἶναι καθισμένοι τρεῖς ἄντρες σκυμμένοι πάνω ἀπὸ διάφορα χαρτιά, στὸ φῶς ἐνὸς μεγάλου ἡλεκτρικοῦ γλόμπου.

Ὁ ἓνας εἶναι ὁ Γερμανὸς ταγματάρχης Χάνς Μόλερτερ, ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν νεκρὸ Ἑλληνα πράκτορα τὸν κατάλογο καὶ τὸν κρυπτογραφικὸ κώδικα.

Ὁ δεύτερος, εἶναι ἓνας Ἰταλὸς ταγματάρχης.

Ὁ τρίτος εἶναι ἓνας... Βούλγαρος ἀξιωματικός!

Μιλοῦν μεταξύ τους γερμανικά, καθὼς διαβάζουν γράφουν, σβήνουν καὶ ξαναγράφουν.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος αὐτὸ τὸν κρυπτογραφικὸ κώδικα! γρυλλίζει ὁ Γερμανός. Εἶναι πολὺ δύσκολος! Τόσην ὥρα παιδεύομαστε καὶ δὲν ἔχουμε ἀποκρυπτογραφήσει παρὰ μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Θωμᾶ Χάριτου! Θά...

Ἐνα κουδούνισμα ἀκούγεται. Εἶναι ἓνα τηλέφωνο ἀκουμπισμένο πάνω στὸ τραπέζι. Ὁ Γερμανὸς τὸ σηκώνει.

— Για, γιά!, κάνει. Γιαβόλ! Συγχαρητήρια! Περύφημα! Σὲ λίγο θὰ ἔχετε κι

ἄλλα ὀνόματα! Πῶς; Πολὺ καλά!

Ἀκουμπᾷ τὸ ἀκουστικὸ καὶ γυρίζει στοὺς ἄλλους μὲ πρόσωπο ποὺ λαμποκοπᾷ ἀπὸ ἄγρια χαρά.

— Ὁ Θωμᾶς Χάριτος λέει, συνελήφθη ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη πάλῃ! Τὰ τμήματά μου περιμένουν νέα ὀνόματα γιὰ νὰ συνεχίσουν τὶς συλλήψεις! Ἄ! Παραλίγο νὰ ξεχάσω νὰ σὰς πῶ κάτι παραξενό! Στὴ συμπλοκὴ μὲ τὸν Χάριτο πήρε μέρος κι ἓνα παιδί!

— Ἐνα παιδί! λένε μαζὶ ὁ Ἰταλὸς κι ὁ Βούλγαρος. Ὅχι δά!

— Νάι! λέει ὁ Γερμανός. Ἐνα παιδί ὄχι μεγαλύτερο ἀπὸ δεκατριῶν χρονῶν, ἔπειτα ἐναντίον ἐνὸς Γερμανοῦ στρατιώτη καὶ τὸν ἔρριξε χάμω χρησιμοποιοῦντας ἰαπωνικὴ πάλῃ! Ἐπειτα, χάθηκε σὰν φάντασμα! Ὁ στρατιώτης εἶναι τώρα στὸ νοσοκομεῖο μὲ διάσεισι τοῦ ἐγκεφάλου! Ἡ κατάστασί του εἶναι κρίσιμη!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Γερμανοῦ ταγματάρχη συσπάται ἀπὸ σκοτεινὴ λύσσα. Τὰ μεγάλα δάχτυλά του ἀνοιγοκλείνουν σπασμωδικά.

— Ἄν τὸ εἶχα στὰ χέρια μου αὐτὸ τὸ παιδί, γρυλλίζει θὰ τὸ ἐπιγὰ σὰν κοτόπουλο! Εἶναι ἴσως μέλος τῆς συμμορίας τῶν κατασκόπων! Ἄς προχωρήσουμε ὁμῶς στὴν ἀποκρυπτογράφησι. Ἰσως εἶναι καὶ τ' ὄνομά του στὸν κατάλογο!

Καί οι τρεις αξιωματικοί, οι τρεις έχθροι τής 'Ελλάδος, ο Γερμανός, ο 'Ιταλός και ο Βούλγαρος σκύβουν πάλι στα χαρτιά.

Με τὰ δόντια σφιγμένα ο μικρός Γιώργος Θαλάσσης σκέπτεται γοργά, έξω από τὸ παράθυρο. Δὲν πρέπει νὰ συνεχισθῇ ἡ ἀποκρυπτογραφησι! Δὲν πρέπει νὰ μάθουν οἱ τύραννοί κι' ἄλλα ὀνόματα! "Α, νὰ εἶχε ἓνα πιστόλι! Νὰ εἶχε ἓνα ὄπλο!...

Μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Γερμανοῦ:

— Νι... Νικ... Νικο... Νικόλαος! Αὐτὸ εἶναι: Νικόλαος! Βρήκαμε ἓνα ὄνομα ἀκόμα! Τὸ ἐπώνυμο τώρα!

Τὸ παιδί ἀποφασίζει νὰ δοῦσιν γοργά. Με ἐνστικτώδεις κινήσεις, χωρὶς νὰ σκεφθῇ, ἀρπάζει μιὰ μικρὴ γλάστρα ἀπὸ τὴ θεράντα τῆ σηκώνει καὶ τὴν ἐκσφενδονίζει πρὸς τὸν κήπο, πέφτοντας συγχρόνως μπρούμυτα χάμω, κοντὰ στὸν τοῖχο κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο!

Ἡ γλάστρα ταξιδεύει στὸν ἀέρα καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει μακριά, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους με ὑπόκωφο γδούπο.

Ἀμέσως, τὰ λυκόσκυλα ἀρχίζουν νὰ γαβγίζουν τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρότου.

Οἱ τρεις αξιωματικοὶ πετάγονται ὄρθιοι με τὰ πιστόλια στὰ χέρια. Τρέχουν στὸ παράθυρο.

— Κάποιος μπήκε στὸν κήπο!, λέει ὁ Γερμανός. "Ε-

λάτε μαζί μου!

Βήματα ἀκούγονται καὶ σὲ λίγο ὁ μικρὸς ἥρωας μας βλέπει με τὴν ἄκρῃ τοῦ ματιοῦ του, πεσμένος ὅπως εἶναι, τρία ἡλεκτρικὰ φανάρια νὰ ψάχνουν ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ στοὺς θάμνους.

Ὁ Γιώργος Θαλάσσης

ΔΕΝ χάνει οὔτε στιγμή. Ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυπάει γοργά, ἀνασηκώνεται καί, μ' ἓνα ἐλαστικό πήδημα, βρίσκεται μέσα στὸ δωμάτιο.

Ἐκεῖ με ταχύτες κινήσεις, μαζεύει ὅλα τὰ χαρτιά πού βρίσκονται πάνω στὴν τραπέζι καὶ τὰ χώνει στὴν τσέπη του. Ἐπειτα, διασκελίζει πάλι τὸ παράθυρο, βγαίνει στὴ θεράντα καὶ ξαπλώνει ἀνάμεσα στὶς γλάστρες.

Ἀπὸ τὸν κήπο ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Γερμανοῦ:

— Δὲν εἶναι κανένας! "Ισως ἦταν μερικὲς γάτες, πού ἔπεσαν παλεύοντας ἀπὸ κανένα δέντρο, καὶ ἀναστάτωσαν τὰ σκυλιά! "Ας γυρίσουμε πίσω γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴ δουλειά μας. "Ἀλλως τε, κι

ἂν ἀκόμη μπῆ κανεὶς δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ δόντια τῶν σκυλιῶν μου!

Ὁ Γιώργος ἀκούει τὰ βήματά τους νὰ κάνουν τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, κατευθυνόμενα πρὸς τὴν πόρτα, πού εἶναι στὴν ἀντίθετη πλευρά. Ἡ ὥρα ἔφτασε.

Ἀνασηκώνεται, κυττάζει γύρω καὶ κατεβαίνει γοργὰ τὰ σκαλοπάτια τῆς βεράντας.

Τὰ λυκόσκυλα τὸν τριγυρίζουν ἀμέσως. Τὸ παιδί προχωρεῖ ἀνάμεσά τους, σφυρίζοντας σιγανά, περνάει μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους καὶ φτάνει στὸν τοῖχο.

Τὸ ἀνέβασμα εἶναι εὐκολο, γιατί ἓνα δέντρο ἀπλώνει τὰ κλαδιά του πάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο.

Μὲ λίγες ἐπιδέξεις κινήσεις, ὁ Γιώργος θαλάσσης βρίσκει τὸ ὄρθιό στῆ, ράχη τοῦ τοίχου.

Ἀπὸ τὸ σπῆτι ἀντηχοῦν οὐρλιαχτὰ μανίας:

— Μᾶς ἔκλεψαν τὰ χαρτιά! Μᾶς πήραν τὸν κατάλογο καὶ τὸν κρυπτογραφικὸ κώδικα! Στὰ ὄπλα!

Τὸ παιδί πηδάει κάτω. Προσγειώνεται ἀπαλὰ καὶ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ γοργὰ καὶ ἀθόρυβα μέσα στὴ νύχτα.

Τὸ στῆθος του φουσκώνει ἀπὸ ἀνακούφισι, χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι. Εἶχε φέρεῖ σὲ πέρας τὴν ἀποστολὴν του! Εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ τὸν κατάλογο μὲ τὰ ὄνοματά! Εἶχε σώσει πολλοὺς Ἕλληνας πατριῶτες, πού ἀγωνίζονταν

γὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδας!

— Εὐχαριστῶ! Εὐχαριστῶ, Θεέ μου!, μουρμουρίζει μὲ εὐγνώμοσύνῃ.

Λίγη ὥρα ἀργότερα τὸ παιδί καίει τὸν κατάλογο καὶ τ' ἄλλα χαρτιά πού πήρε ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Γερμανοῦ ταγματάρχῃ. Τὰ καίει σ' ἓνα μαγκαλάκι, μέσα σ' ἓνα δωματιάκι μίας λαϊκῆς συνοικίας τῆς Ἀθήνας.

Στὸ δωματιάκι αὐτὸ μένει ὁλομόναχος ὁ Γιώργος, δυὸ χρόνια τώρα. Ἀπὸ τότε πού μιὰ γερμανικὴ δόμβα ἐσκότωσε στὸν Πειραιᾶ τὸν πατέρα του καὶ τὴ μητέρα του, καταστρέφοντας καὶ τὸ σπῆτι τους.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ Γιώργου ἦταν πλούσια ἄλλοτε. Ὁ πατέρας του ἦταν πλοίαρχος τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ καὶ εἶχε κατορθώσει νὰ χτίσῃ στὸν Πειραιᾶ κοντὰ στοῦ Βρυῶνῃ, ἓνα ὁμορφο σπῆτι μὲ κῆπο καὶ ἀκριβὰ ἐπιπλά. Καὶ εἶχε φροντίσει ἰδιαίτερα γιὰ τὴ μόρφωσι τοῦ μονάκριβου γιου του. Τοῦ εἶχε δάσκαλο γιὰ τὰ γερμανικὰ καὶ τὰ ἀγγλικά καὶ τοῦ μάθαινε ὁ ἴδιος γαλλικά καὶ ἰταλικά. Τὶς δυὸ πρώτες γλώσσες τὶς εἶχε μάθει ἀρκετὰ καλὰ τὸ παιδί, πού εἶχε πολὺ πρὶν μεγάλη ἀντίληψι καὶ δίψα γιὰ μόρφωσι ἀπὸ τ' ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του. Ἀλλὰ καὶ στὰ γαλλικά καὶ στὰ ἰταλικά μπορούσε νὰ συνεννοηθῇ, ἔστω καὶ κάπως ἀδέξια.

Εἶχε φροντίσει ἐπίσης ὁ

πατέρας του και για τη σωματική ανάπτυξη του παιδιού του. Γυμναζόταν μαζί του στο πηδύμειο και στο τρέξιμο, στον κήπο τους, και του είχε διδάξει ο ίδιος την ιαπωνική πάλη, για να μπορέσει ο Γιώργος να αντιμετωπίσει στο μέλλον τις επιθέσεις των κακοποιών.

Είχε πολλά όνειρα ο πατέρας του για το μοναχογιό του. Μα τα όνειρα αυτά έσβησαν μια μέρα, μέσα σε μια στιγμή, όταν μια γερμανική βόμβα έπεσε στο σπίτι τους. Ο πατέρας κι η μητέρα του Γιώργου σκοτώθηκαν και κάηκαν μαζί με το σπίτι. Το παιδί σώθηκε, γιατί έτυχε να είναι εκείνη τη στιγμή έξω, σ' έναν γειτονικό δρόμο, παίζοντας με άλλα παιδιά.

Όταν άκουσε την έκρηξη κι έτρεξε να δει και αντίκρουσε το σπίτι του να καίγεται μαζί με τους γονείς του, κάτι έσπασε στην καρδιά του Γιώργου θαλάσση.

Έμεινε για πολλή ώρα εκεί, μπροστά στο τρομερό αυτό θέαμα, ενώ δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του δάκρυα πικρά, καφτά δάκρυα μαύρης άπογνώσεως και μοναξιάς.

Έπειτα, χωρίς να φωνάξει χωρίς να προφέρει λέξη, γύρισε κι έφυγε. Έφυγε μακριά από το μέρος όπου είχε περάσει τα όμορφα παιδικά του χρόνια, μακριά από τον τόπο όπου είχε χάσει τόσο σκληρά τόσο απροσδόκητα και τόσο ανεπανόρθωτα τους λατρευτούς γονείς του!

Έφυγε και δεν ξαναγύρισε πιά!

Ανέθηκε στην Αθήνα μαζί μ' ένα κύμα προσφύγων, έμεινε για μερικές μέρες μαζί με άλλους μέσα σε μια έκκληση, τρώγοντας από το κοινό συσσίτιο κι έπειτα έπιασε δουλειά σ' ένα μπακάλικο...

Όταν μπήκαν οι Γερμανοί και άρχισε η πείνα και τα μπακάλικα έκλεισαν, ο Γιώργος πέρασε δύσκολες στιγμές. Άλλα δεν έχασε ούτε τον ανθρωπισμό του ούτε την αξιοπρέπειά του. Δεν έφαγε λεμονόκουπες και φλούδες από τους τενεκές των σκουπιδιών, όπως έκαναν πολλοί πεινασμένοι. Και δεν ζητιάνευε. Προτιμούσε να κόψει το χέρι του παρά να το άπλωσει στη ζητιανιά!

Με λίγες οικονομίες που είχε κατορθώσει να κάνει όταν εργαζόταν στο μπακάλικο αγόρασε ένα σακί χαρούπια, έφτιαξε μόνος του ένα δίσκο από σανίδες και άρχισε τό... εμπόριο! Πουλούσε χαρούπια στις γειτονιές! Τις νύχτες κοιμόταν σε έρημα οικόπεδα, τρέμοντας από το κρύο...

Το εμπόριό του πήγε καλά όμως. Και τώρα πουλάει όχι σκέτα χαρούπια, αλλά χαρουπόπτητες κι έχει νοικιάσει κι ένα φτωχικό, ανεξάρτητο δωμάτιο στο σπίτι μιάς γριάς χήρας...

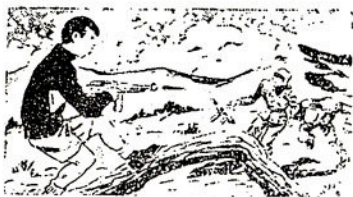
Ίκανοποιημένος, που είχε σώσει τους συμπατριώτες του, ο μικρός ήρωας τρώει μιά χαρουπόπτητα, στρώνει χάμα ένα άχυρένιο στρώμα, τυλίγεται με μιά κουβέρτα και πλαγιάζει.

Τον παίρνει άμέσως ο ύπνος. Τα όνειρά του είναι γε-

Ξαφνικά, ο μικρός "Ηρως" σπρώχνει με δύναμη τον 'Ιταλό στο στήθος! Αυτός σκοντάφτει πάνω στο Σπίθα, χάνει την ισορροπία του, βροντάει χάμω, χτυπάει το κεφάλι του στη γωνία του πεζοδρομίου και χάνει τις αισθήσεις του!

μάτα Γερμανούς 'Ιταλούς
Βουλγάρους καί... λυκόσκυ-
λα!....

‘Ο «Σπίθας»
καί ἡ κουλούρα

ΠΕΡΝΟΥΝ μερικὲς μέρες... Ὁ Γιώργος περπατᾷ ἕνα πρωῒ-
νὸ στοὺς Ἀμπελοκήπους κον-
τὰ σ’ ἕνα στρατόπεδο Ἰτα-
λῶν. Ἐχει ξεπουλήσει τὶς
χαρουπότηγές του καί, μὴ ἔ-
χοντας τίποτ’ ἄλλο νὰ κάνῃ,
τριγυρίζει ἐκεῖ κοντά, μὲ τὴν
ἐλπίδα ν’ ἀγοράσῃ καμμιά
κουρελιασμένη κουβέρτα ἀπὸ
κανέναν Ἰταλὸ στρατιώτη.
γιατὶ αὐτὴ ποὺ ἔχει δὲν εἶναι
ἄρκετὴ γιὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ
ἀπὸ τὸ κρῦο.

Ξαφνικά, καθὼς κυττᾷ
πρὸς τὴν εἴσοδο τοῦ στρατο-
πέδου, βλέπει ἕνα ἀπροσδό-
κητο θέαμα.

Ἕνα παιδί, ἕνα μεγαλό-
σωμο παιδί, μὲ κοντὰ σγουρὰ
μαλλιά, σὰν τῶν νέγων, μὲ
αὐτιά ποὺ προεξέχουν πρὸς
τὰ πλάγια σὰν φτερὰ καὶ μὲ
κάπως βλακῶδες πρόσωπο
δγαίνει τρέχοντας ἀπὸ τὸ
στρατόπεδο.

Στὸ χέρι του κρατᾷ μιὰ
κουλούρα! Μιὰ ἄσπρη λα-

χαριστὴ κουλούρα ποὺ τὸ
παιδί, καθὼς τρέχει, φέρνει
κάθε τόσο στὸ στόμα του καὶ
δαγκώνει μὲ ἀπληστία ἀφή-
νοντας σιγανὰ γρυλλίσματα
πείνας.

Πίσω ἀπὸ τὸ παιδί τρέχει
ἕνας Ἰταλός, βλαστημώντας
καὶ σαλεύοντας ἄγρια καὶ ἀ-
πειλητικὰ μιὰ μεγάλη καὶ
βαρειά πέτσινη στρατιωτικὴ
ζώνη.

— Πόρκο!, φωνάζει. Γου-
ρούνι! Στάσου ἔσένα! Ἐσὺ
ὄκι κλέψει ψωμί! Ψωμί ντικὸ
μου!

Τὸ παιδί δὲν ἀπαντᾷ. Τὸ
στόμα του εἶναι μπουκωμένο
καὶ τὰ δόντια του δουλεύουν
ἀκούοαστα, ἀλέθοντας τὸ ψω-
μί. Τὰ πόδια του κάνουν φτε-
ρά. Τὸ βλακῶδες πρόσωπό
του ἔχει πάρει μιὰ ἔκφρασι ἀ-
πέραντης εὐτυχίας!

Τρώει ψωμί! Τρώει ἄσπρο
νόστιμο ψωμί, ἔπειτα ἀπὸ
δυὸ ὁλόκληρα χρόνια μπομπό-
τας καὶ χαρουπόπητας!

Ξαφνικά, τὸ πόδι του σκον-
τάφτει στὴν ἄκρη ἐνὸς πεζο-
δρομίου. Τὸ παιδί πέφτει!
Σωριάζεται χάμω, χωρὶς ὁ-
μως νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἡ κουλού-
ρα ἀπὸ τὸ χέρι!

Ὁ Ἰταλὸς τὸν φτάνει. Ση-
κώνει τὴ βαρεὶα λουρίδα καὶ
ἀρχίζει νὰ τὸν μαστιγώνει ἀ-
λύπητα, βλαστημώντας καὶ
ἀφήνοντας μουγκρητὰ λύσ-
σας.

— Νά!, βρυχᾷται. Νά!
Πόρκο! Γουρούνι! Ἐσὺ κλέ-
ψεις ψωμί ντικὸ μου! Νά! Ὁ-
λὸς Ἕλληνες κλέφτης εἶναι!

Τὸ παιδί σπαράζει κάτω

ἀπὸ τὰ χτυπήματά του. Μὰ δὲν παρατάει τὴν κουλούρα! Ἀπεναντίας ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν...καταβροχθίζῃ κάτω ἀπὸ τὸ ἀδυσώπητο μαστίγωμα!

Ὁ Γιώργος Θαλάσσης νοιώθει δάκρυα νὰ ἀνεβαίνουν στὰ μάτια του. Ἡ καρδιά του σφίγγεται ἀπὸ συμπόνια γιὰ τὸ παιδί αὐτό, ποῦ εἶναι τόσο πεινασμένο, ὥστε νὰ μὴ λογαριάσῃ οὔτε τὸν πόνο οὔτε τὸν ἐξευτελισμό!

Μὲ ἀποφασιστικὰ δῆματα καὶ μὲ δόντια σφιγμένα προχωρεῖ χωρὶς κί' ὁ ἴδιος νὰ καταλάβῃ καλὰ-καλὰ τί κάνει.

Ὅταν φτάνῃ κοντὰ στὸν Ἰταλὸ σηκώνει τὸ χέρι του καὶ τὸν χτυπᾷ ἐλαφρὰ στὸν ὤμο.

— Σινιόρε!, τοῦ λέει. Κύριε!

Ὁ Ἰταλὸς γυρίζει ξαφνιασμένος καὶ ζαρώνει ἄγρια τὰ φρύδια του, ὅταν ἀντικρύξῃ τὸν Γιώργο.

— Τί θέλεις; γρυλλίζει ἱταλικά.

— Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ χτυπάτε ἔτσι αὐτὸ τὸ παιδί!, λέει ὁ Γιώργος στὴν ἴδια γλώσσα. Εἶναι πολὺ πεινασμένο! Εἶναι κρίμα!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰταλοῦ γίνεται κατακόκκινο ἀπὸ τὸ θυμό. Τὰ δόντια του τρίζουν.

— Γουρούι!, φωνάζει. Θὰ δεῖρω τότε ἐσένα!

Καὶ κάνει νὰ σηκώσῃ τὴν πέτινι τῶν ζώων γιὰ νὰ τὸν χτυπήσῃ.

Χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι ὁ Γιώργος Θαλάσσης ἀρπάζει

τὴ ζώνη στὸν ἄερα, πρὶν τὸν χτυπήσῃ, τὴν τραβάει ἀπὸ τομα, τὴν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἰταλοῦ καὶ τὴν πετάει μακριά.

Ἐπειτα, δίνει στὸν Ἰταλὸ ἕνα γερὸ σπρώξιμο στὸ στήθος.

Ἡ σκηνὴ ποῦ ἐπακολουθεῖ ἐκτυλίσσεται μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα.

Ὁ Ἰταλὸς σκοντάφτει στὸ ἄλλο παιδί, ποῦ εἶναι πάντα ζαρωμένο χάρω, καταβροχθίζοντας τὴν κουλούρα, χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πέφτει. Τὸ κεφάλι του χτυπᾷ ἐπὶ τὴν γωνιὰ τοῦ πεζοδρομίου καὶ γιὰ μερικὲς στιγμὲς μένει ἀκίνητος, ζαλισμένος ἀπὸ τὸ χτύπημα!

Γοργὸς καὶ ψύχραιμος, ὁ Γιώργος ἀρπάζει τὸ παιδί ἀπὸ τὰ κοντά, μαῦρα καὶ σγουρὰ μαλλιά του καὶ τὸ ἀνορθώνει μ' ἕνα τράηγμα!

— Ἀκολούθησέ με!, φωνάζει. Γρήγορα! Θὰ μᾶς σκοτώσουν οἱ Ἰταλοί!

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

Τὸ παιδί μὲ τὸ βλακώδες πρόσωπο τὸν ἀκολουθεῖ, μὲ τὸ στόμα γεμᾶτο πάντα ἀπὸ τεράστιες μπουκιές! Καὶ ἀποδεικνύεται ἄρκετὰ γρήγορος στὸ τρέξιμο. Μολονότι εἶναι πιὸ εὐκίνητος καὶ καλὰ γυμνασμένος ὁ Γιώργος δὲν κερδίζει καθόλου ἔδαφος καθὼς τρέχει. Τὸ ἄλλο παιδί τὸν ἀκολουθεῖ ἀπὸ κοντά.

Τρέχουν ἔτσι γιὰ πολλὴ ὥρα. Διασχίζουν πλατείες στρίβουν σὲ γωνίες, μπαίνουν σὲ δρομάκια, πηδούν μάν-

τρεις και τέλος σταματούν μέσα σ' ένα μικρό άλσος.

Εκεί, κάθονται λαχανιασμένοι σ' ένα παγκάκι και για λίγο μένουν σιωπηλοί κυτάζοντας ο ένας τον άλλο.

Το παιδί με τα κοντά σγουρά μαλλιά μασουλάει τώρα την τελευταία μπουκιά της κουλούρας. Τέλος, καταπίνει και το στόμα του αδειάζει. Και προφέρει την πρώτη λέξι από τη στιγμή που άρχισε η δραματική εκείνη σκηνή, που μπορούσε να είχε καταλήξει στο θάνατο και των δύο τους.

— "Αασαχ!", κάνει. Τι νόστιμο φωμί!... Άλήθεια, τι τόν έπιασε εκείνη τόν 'Ιταλό και με βάραγε έτσι με τη ζωή; Άν δεν ήμουν απασχολημένος με την... κουλούρα θα το έδινα ένα καλό μάθημα!

Ο Γιώργος βάζει τα γέλια.

— Είσαι σπίθα!, του λέει. Σωστή σπίθα! Έτσι θα σε λέω από δω κι έμπρός: Σπίθα!

— Με λένε Νίκο Κατσανίκο! Του Γεωργίου και της Πηνελόπης! Έτών δεκατριών.

— Εγώ θα σε λέω Σπίθα!

Θέλεις να γίνουμε φίλοι;

— Άκου λέει!

— Πού κάθεσαι;

— Στό... παγκάκι!

Ο Γιώργος βάζει πάλι τα γέλια.

— Το βλέπω πώς κάθεσαι στο παγκάκι Σπίθα! Θέλω να πώ που μένεις που κοιμάσαι...

— Έ; κάνει ο Σπίθας. Δεν κοιμάμαι! Αφού έχω ανοιχτά

τα μάτια μου και κουβεντιάζουμε γιατί μου λές πώς κοιμάμαι; Τρελλός είσαι!

— Είνοι σωστή Σπίθα! Θέω να πώ που κοιμάσαι τις νύχτες!

— Α! Μίλα λοιπόν! Τις νύχτες κοιμάμαι κάτω από τα γεφύρια! Έτσι δεν πέφτει πάνω μου το πρωινό αγιάζι! Κατάλαβες;

— Κατάλαβα! Δεν έχεις κανένα δικό σου στήν Άθήνα;

— Τι δικό μου... Γεφύρι;

Ο Γιώργος αρχίζει να χάνει την ύπομονή του. Νοιώθει μια ακατανίκητη έπιθυμία να ... καρπαζώσει το Σπίθα!

— Ενωώ συγγενείς Σπίθα!, λέει. Πατέρα μητέρα, αδελφια, θείους...

— Οχι! απαντάει ο Σπίθας. Ο πατέρας μου κι' η μητέρα μου πέθαναν στο χωριό κι' έφυγα κι' ήρθα στην Άθήνα, γιατί μου είπαν πώς έδω μοιράζονε τσάμπα φαί! Άδελφια δεν έχω... Είμαι το μόνο παιδί της μάνας μου!

— Εύτυχώς!, λέει ο Γιώργος. Άκουσε, Σπίθα. Θέλεις ναρθής να μένης μαζί μου; Έχω ένα δωματιάκι. Θα ψάξουμε να βρούμε άχυρα και καμμιά κουβέρτα για να μην κοιμάσαι χάμω! Θέλεις;

— Άκου λέει! Γιατί να μη θέλω; Πόσα θά... μου δίνεις;

Ο Γιώργος δεν άντέχει άλλο. Σηκώνει το χέρι του και δίνει μια σβουρηχητή καρπαζιά στο χοντροκέφαλο του Σπίθα!

Τὸ ὁμορφο κοριτσάκι

Ε ΤΣΙ γνωρίστη-
καν κι' έγιναν φι-
λοι ὁ Γιώργος καὶ ὁ Νίκος ἢ
Σπίθας.

Οὔτε ὁ ἓνας ὁμως οὔτε ὁ
ἄλλος ὑποφιάζονταν ὅτι ἦταν
γραμμένο νὰ παίξουν οἱ δυό
τους μεγάλο ρόλο στὴν ἀπε-
λευθέρωσι τῆς πατρίδας τους
καὶ νὰ γίνουν δυὸ θρυλικές
μορφές πού θὰ προκαλοῦσαν
τὸν τρόμο στοὺς Ἰταλοὺς
στοὺς Γερμανοὺς καὶ στοὺς
Βουλγάρους τυράννους!

Ἡ πρώτη νύχτα στὸ δωμα-
τάκι τοῦ Γιώργου ἦταν ἐφι-
αλτική. Ὁ Σπίθας ἔχει ἓνα
κακὸ καί... θορυβῶδες ἰδίωμα.
Ροχαλίζει! Δὲ ροχαλίζει ὁ-
μως ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι.
Τὸ ροχαλητό του θυμίζει ἀτ-
μομηχανή πού ξεκινάει, κόρ-
ρα πού τρέχουν σὲ ἀνώμαλο
δρόμο καὶ σωροὺς ἀπὸ παλιο-
σιδερα πού τὰ ἀνακατεύει τὸ
χέρι κάποιου γίγαντα. Πότε-
πότε, τὸ ροχαλητό του θυμί-
ζει... ἔκρηξι δόμβας καὶ φωνά-
ζει:

— "Ε; Τὶ τρέχει ρὲ παι-
διά;

Καὶ τὸν παίρνει πάλι ὁ ὕ-
πνος!

Ὁ Γιώργος δὲν μπορεῖ νὰ
κλείσῃ μάτι. Κατὰ τὰ ξημε-
ρώματα μόνο, τὰ μάτια του
κλείνουν πιά ἀπὸ τὴν ἐξάντλη-
σι. Ὁχι γιὰ πολλὴ ὥρα ὁμως.
Γιὰτὶ νοιώθει ἓνα χέρι νὰ
τὸν τραντάζῃ καὶ τὴ φωνὴ τοῦ
Σπίθα νὰ λήῃ:

— Πολὺ ὑπναρὰς εἶσαι,
φίλε! Ξύπνα νὰ πᾶμε νὰ βροῦ-
με καμμιά λεμονόκουπα στοὺς
τενεκέδες τῶν σκουπιδιών!
Ἐχω μιὰ ὄρεξι πρῶτῃ - πρῶτῃ!

Ὁ Γιώργος σηκώνεται μὲ
τὸ κεφάλι βαρὺ ἀπὸ τὸν ὕ-
πνο.

— "Ακουσε, Σπίθα, λέει.
Ὅσο εἶσαι μαζί μου, λεμονό-
κουπες ἀπὸ τὰ σκουπίδια δὲ
θὰ ξαναφᾶς! Μόνο τὰ γου-
ρούνια τρώνε τὶς λεμονόκου-
πες!

— Μπᾶ!, γρυλλίζει ὁ Σπί-
θας. Καλὸς εἶναι τοῦτος ἐδῶ!
Θὰ μᾶς κανονίσῃ καὶ τὴ δίαι-
τα! Τὸ ξέρεις, φίλε, πὼς οἱ
λεμονόκουπες εἶναι τὸ πιὸ νό-
στιμο πρᾶμα πού μπορεῖ κανεὶς
νὰ βρῇ στὰ σκουπίδια;
Ἐκτὸς ὅταν βρίσκει κανεὶς
καμμιά φορὰ κανένα κόκκαλο
μὲ λίγο κρέας ἐπάνω! Μὰ
τότε πρέπει νὰ τσακωθῇ μὲ
τὰ σκυλιὰ γιὰ νὰ τὸ πάρῃ!

— Σπίθα, λέει ὁ Γιώργος
μὲ συμπόνια στὸ δλέμμα. Δὲ
θὰ τρῶς πιά λεμονόκουπες, μὰ
δὲ θὰ σὲ ἀφήσω νηστικό! Θὰ
σοῦ φτιάξω ἓνα δίσκο καὶ θὰ
σοῦ ἀγοράσω χαρουπότητες.
Θὰ τὶς πουλᾶς στὸ δρόμο καὶ
θὰ κερδίζῃς ἀρκετὰ λεφτὰ
γιὰ νὰ τρῶς καμμιά φασουλά-
δα ἢ καμμιά μπομπότα!

— Χαρουπότητες, φασου-

λάδα, μπομπότα!, τραυλίζει
 ό Σπίθας με τὰ μάτια γουρ-
 λωμένα από θαυμασμό και
 άπληστία. Μανούλα μου!
 Άπ' αυτά τὰ πράματα τρώνε
 μόνο οί... βασιλιάδες! Για
 στάσου όμως! Γιατί νά κά-
 νουμε όλη αυτή τή φασαρία,
 νά πουλάμε τīs χαρουπόπη-
 τες και ν' αγοράζουμε έπειτα
 φασουλάδα; Μπορούμε νά...
 τρώμε τīs χαρουπόπητες και
 νά ξεμπερδεύουμε!

— Φτού νά μην άβασκα-
 θής!, λέει ό Γιώργος γελών-
 τας. Δεν έχω ξαναδή πιδ έξυ-
 πνο έμπορο! Βρέ ζών, άν φά
 με τīs χαρουπόπητες πώς θα
 συνεχίσουμε τή δουλειά μας;

Τό χαμηλό μέτωπο τού Σπί-
 θα ζαρώνει από τήν πολλή
 προσπάθεια πού καταβάλλει
 τό παιδί νά καταλάβη τὰ λό-
 για τού Γιώργου. Τέλος, τὰ
 ματάκια του λάμπουν. Μιά φω-
 τεινή ιδέα άστράφτει στο μυσ-
 λό του.

— Έσύ είσαι ζών!, ά-
 παντάει. Άμα φάμε τīs χα-
 ρουπόπητες, θ' αγοράσουμε
 άλλες!

— Φτού νά μην άβασκα-
 θής! Και με τί λεπτὰ θα τīs
 αγοράσουμε, Σπίθα μου;

— Ά!, κάνει ό Σπίθας.
 Χρειάζονται λεφτά;

Ό Γιώργος έτοιμάζεται νά
 καρπαζώσει πάλι τόν «έξυ-
 πνο» σύντροφό του, αλλά μιὰ
 κραυγή στο δρόμο, έξω από
 τό παραθυράκι τού δωματίου,
 τόν σταματάει:

— Άλτ!, λέει μιὰ φωνή
 στην ιταλική γλώσσα. Μείνε
 ακίνητος! Σε άναγνωρίζω!

Είσαι ένας κατάσκοπος! Κα-
 τάσκοπος τών Άγγλων! Εί-
 σαι ένας έχθρός τής Ιταλίας
 και τού Μουσολίνι, τού με-
 γάλου μας Ντούσε!

Ό Γιώργος τρέχει στο πα-
 ράθυρο και γουρλώνει τὰ μά-
 τια του από φρίκη και άγα-
 νάκτησι μπροστά στο θέαμα
 πού αντικρύζει.

Ένας Ιταλός, μ' ένα πι-
 στόλι στο χέρι στέκεται άπει-
 λητικά μπροστά σ' ένα λιγνό
 και ψηλό άντρα, με μαύρο
 μουστάκι και γυαλιά και με
 πρόσωπο γεμάτο ευγένεια
 και αξιοπρέπεια. Ό άντρας
 κρατάει από τό χέρι ένα ό-
 μορφο, μελαχροινό κοριτσάκι
 δώδεκα χρονών, με μαύρα έκ-
 φραστικά μάτια και μακριά
 μαύρα μαλλιά. Τό προσωπά-
 κι της είναι γεμάτο αγωνία
 και τὰ μάτια της είναι καρφω-
 μένα στο πιστόλι τού Ιτα-
 λού.

—Κάνετε λάθος, σινιόρε!,
 άπαντάει ό άντρας Ιταλικά με
 ήρεμη φωνή. Δεν είμαι αυ-
 τός πού νομίζετε! Είμαι ένας
 φιλήσυχος άνθρωπος και πη-
 γαίνω με τήν κορούλα μου
 στην αγορά μήπως βρώ κάτι
 ν' αγοράσω! Σας παρακα-
 λώ, κρύψτε τό πιστόλι αυτό,
 γιατί είμαι καρδιακός και...

— Σκασμός!, ούρλιάζει ό
 Ιταλός. Σε άναγνωρίζω! Ά-
 φησες μουστάκι και φόρεσες
 γυαλιά, μὰ σε άναγνωρίζω!
 Είσαι ό κατάσκοπος «Κεραυ-
 νός!» Έσύ άνατίναξες στον
 άέρα πέρυσι μιὰ γέφυρα, τήν
 ώρα πού περνούσε μιὰ Ιταλι-
 κή φάλαγγα για νά πάη νά

χτυπήση τοὺς ἀντάρτες στὴν Ἠπειρο! Ἀκολούθησέ με ἡσυχά! Στὴν παραμικρὴ ὑποπτικὴ κίνησί σου θὰ πεθάνης κι' ἐσύ καὶ τὸ κοριτσάκι! Νὰ μὴ μέ λένε Μάρκο Κάντσα, ἂν δὲν σὰς σκοτώσω!

Ὁ Γιώργος νοιώθει ἕνα χέρι νὰ τὸν πιάνη ἀπὸ τὸν ὦμο καὶ νὰ τὸν σπρώχνῃ πρὸς τὸ πλάι. Ἡ φωνὴ τοῦ Σπίθα λέει:

— Θέλει νὰ σκοτώσῃ τὸ κοριτσάκι ὁ βρωμο-Ἰταλός! Ἕνα τόσο ὁμορφὸ κοριτσάκι! Τώρα θὰ σοὺ δείξω ἐγὼ, κοκκορόφτερε! Ὁ Νίκος Κασσανίκος τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Πηνελόπης θὰ σὲ σπᾶσῃ στὸ ξύλο!

Μὰ ὁ Γιώργος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ μουρμουρίζει γοργὰ στὸ αὐτί του:

— Μὴ φωνάζης! Μείνε ἀκίνητος! Ἄν μᾶς πάρῃ εἶδησι ὁ Ἰταλός, θὰ μᾶς σκοτώσῃ καὶ θὰ σκοτώσῃ καὶ τὸ κοριτσάκι! Μείνε ἐδῶ! Ἐγὼ θὰ πάω νὰ παρακολουθήσω τὸν Ἰταλὸ καὶ νὰ δῶ μήπως μπορέσουμε νὰ ἐλευθερώσουμε τὸ κοριτσάκι καὶ τὸν πατέρα του!

— Θάρθω κι' ἐγὼ μαζί!, δηλώνει ὁ Σπίθας. Θέλω νὰ δειρῶ τὸν Ἰταλό! Ὅ,τι καὶ νὰ μοῦ πῆς, θάρθῳ κι' ἐγὼ!

Ὁ Γιώργος καταφεύγει στὴν πονηριὰ γιὰ νὰ πείσῃ τὸ Σπίθα νὰ μείνῃ στὸ σπίτι.

— Καλὰ τοῦ λέει. Ἔλα μαζί μου. Ὅταν ὁ φούρναρης φέρῃ τὶς χαρουπτόπτητες θὰ καταλάβῃ πὺς λείπουμε καί...

— Τὶς φέρνει μόνος του ἐ-

δῶ τὶς χαρουπτόπτητες ὁ φούρναρης; ρωτᾷ ὁ Σπίθας μὲ μάτια ποὺ ἀστράφτουν.

— Βεβαίως! Ὅπου νᾶναι θὰ φανῇ!

— Ἀ! Τότε θὰ μείνω! Μὴν ἀργήσης ὁμως!

Ὁ Γιώργος ἀφήνει ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως καὶ βγαίνει ἔξω. Τώρα, ὁ ἀντρας καὶ τὸ κοριτσάκι ἀπομακρύνονται μὲ γοργὰ φοβισμένα βήματα. Ὁ Ἰταλὸς περπατᾷ ἐξοπίσω τοὺς μὲ τὸ πιστόλι τοῦ καρφωμένο στὴν πλάτη τοῦ πατέρα!

Τὸ παιδί τοὺς ἀκολουθεῖ ἀπὸ μακριά, φροντίζοντας νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτό ἀπὸ τὸν Ἰταλό.

Φτάνουν ἔτσι στὴν ἄκρῃ τῆς συνοικίας, ὅπου ὑψώνεται ἕνα διώροφο κτίριο, ποῦ ὁ Γιώργος ξέρει ὅτι χρησιμεύει ὡς κρατητήριον τῶν Ἰταλῶν. Πίσω ἀπὸ τὸ κτίριο αὐτὸ ἀπλώνονται ἄχτιστα καὶ ἀκαλλιέργητα χωράφια γεμάτα παλιοστενεκέδες καὶ ἄδεια κουτιά ἀπὸ κονσέρβες. Ἀνάμεσα στὰ κουτιά, φυτρῶνουν λίγα χόρτα κι' ἕνας σκελετωμένος γάϊδαρος βόσκει ἐκεῖ κοιμώντας κάθε τόσο τὸ χοντρὸ κεφάλι του, σὰν νὰ θέλῃ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴ δυσανεξία του γιὰ τὴν παλιοζωὴ τοῦ περνᾷ.

Ὁ Ἰταλὸς μὲ τοὺς δυὸ ἀιχμαλώτους τοῦ μπαίνει στὸ κτίριο.

Μὲ τὰ μάτια ὑγρά ἀπὸ λύπη γιὰ τὸ κοριτσάκι καὶ τὸν πατέρα του, ὁ Γιώργος γυρίζει πίσω.

«Πρέπει να κάνω κάτι για να τους βοηθήσω!, σκέπτεται. Ματώνει ή καρδιά μου στη σκέψη ότι το δμορφο αυτό κοριτσάκι είναι κλεισμένο τώρα στα μπουντρούμια των 'Ιταλών!...»

«Ένα δλόκληρο γάιδαρο!»

Ο ΣΠΙΘΑΣ περιμένει με άνυπομονησία ναρθή ο... φούρναρης! Όνειρεύεται χαρουπόπητες, και τρέχουν τα σάλια του! Η πείνα του είναι τόσο μεγάλη ώστε έχει χάσει ένα κομμά-

τι... χαρτί στο στόμα και το μασουλάει!

Όταν μπαίνει σε λίγο ο Γιώργος στο δωματάκι, ο Σπίθας φωνάζει:

— Θα τον σκοτώσω! 'Ο Νίκος Καψανίκος του Γεωργίου και της Πηνελόπης θα τον σκοτώσει!

— Ποιον θα σκοτώσης;

— Τό φούρναρη!

— Τι σου έκανε ο φούρναρης και θέλεις να τον σκοτώσης;

— Δεν έφερε ακόμα τις χαρουπόπητες! Πεινάω!

Τό πρόσωπο του Γιώργου φωτίζεται.

— Καλά!, λέει χαμογε-

— Μείνε ακίνητος! Σε αναγνωρίζω! Είσαι κατάσκοπος των 'Αγγλων! Είσαι ο κατάσκοπος «Κεραυνός»! Ακολούθησέ με!

— Πόρκο 'Ιταλιάνο!, άρχίζει νά ούρλιάξη ό Σπίθας ενώ οί τενεκέδες χαλούν τόν κόσμο. Καπούτ! 'Αέρα! 'Αέρααα!

λώντας. Νά, πάρε αυτά τά λεφτά καί πήγαινε νά αγοράσής μιá χαρουπόπητα από ένα γέρο πού έχει ένα κοριτσάκι στην παρακάτω γωνία!

Ένα γρύλλισμα άκούγεται, ένα χέρι άρπάζει τά λεφτά καί ό Σπίθας χάνεται.

Ό Γιώργος ξαπλώνει στό στρώμα του. Δεν έχει όρεξη γιά δουλειά σήμερα. 'Η σκέψη του γυρίζει καί ξαναγυρίζει στον άξιοπρεπή κύριο καί στό όμορφο μελαχροινό κοριτσάκι πού είναι αίχμάλωτοι τών 'Ιταλών.

Σιγά - σιγά, χωρίς νά τό καταλάβει, ξαγρυπνισμένος

καθώς είναι από τό ροχαλητό του Σπίθα τόν παίρνει ό ύπνος, γεμάτος έφιαλτικά όνειρα, όπου ό Γιώργος συγκρούεται μέ έκατοντάδες 'Ιταλούς καί κατορθώνει στό τέλος νά φτάσει ως τό κελλί όπου θρίσκεται τό κοριτσάκι....

Ξαφνικά, μιá σάλπιγγα άντηχεί σαν τή σάλπιγγα τής Δευτέρας Παρουσίας! Πεταγεται ξαφνιασμένος από τόν ύπνο του. 'Η σάλπιγγα είναι ή... φωνή του Σπίθα. Τό παιδί μέ τό βλακώδες πρόσωπο στέκεται μπροστά του καί χειρονομεί μέ ταραχή λέγοντας κάτι, πού ό Γιώργος δέν μπορεί νά καταλάβει.

— Μίλα πιό σιγά !, του λέει. Τί έπαθες;

— Βρήκα κρέας!

— Κρέας; Πού;

— "Ακου... Πήγα κι' αγόρασα τη χαρουπόπητα και την έφαγα, μα ή πείνα μου έγινε πιό μεγάλη. Έψαξα στους τενεκέδες, μα βρήκα μόνο δυο λεμονόκουπες! Τί να μου κάνουν δυο λεμονόκουπες; Πήγα, λοιπόν, σ' ένα χωράφι, πίσω από ένα κτίριο όπου μένουν 'Ιταλοί, γιά να φάω τίποτα χόρτα, και τί βλέπω!

— Τί βλέπεις;

— Ένα γαΐδαρο! Ένα όλόκληρο γαΐδαρο! Δεν τούλει πε ούτε πόδι ούτε αυτί! Ένα γαΐδαρο και μάλιστα ζωντανό! Μανούλα μου. Θα τον κλέβουμε, θα τον πάμε σε κα νένα έρμηο μέρος, θα τον ψήσουμε και θα τον φάμε! Θα φάμε ένα όλόκληρο γαΐδαρο και θα....

Μα ό Γιώργος δεν προσέχει πιό στα λόγια του. Ό γαΐδαρος του κωμικού συντρόφου του έχει κάνει να γεννηθή μιá σκέψη από μυαλό του. Μιά παράξενη σκέψη που μπορεί να οδηγήσει στην άπελευθέρωση του κοριτσιού και του πατέρα της.

— "Ακουσε Σπίθα!, λέει. Μέσα στο κτίριο των 'Ιταλών είναι φυλακισμένο τó δμορφο εκείνο κοριτσάκι! Τό θυμάσαι;

Ό Νίκος Κατσανίκος γουρλώνει τά μάτια του.

— Τό θυμάμαι!, γρυλλίζει. Τό φυλάκισε τó κοριτσά-

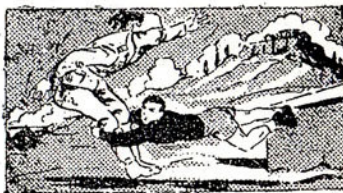
κι ό βρωμο - 'Ιταλός; Έσύ φταΐς που δεν μ' άφησες να τόν αρπάξω και...

— Μή διάξασαι, Σπίθα! Μπορούμε να τó έλευθερώσου με τó κοριτσάκι και να φάμε έπειτα και τó... γαΐδαρο, αν κάνης ό,τι σου πώ!

— Μανούλα μου!, κάνει ό Σπίθας. Λέγε, λοιπόν!

— Άκου!

Και ό μικρός ήρωας άρχίζει να έξηγή στάν συντρόφό του τó σχέδιό του... Ό Σπίθας κουνάει τότε - τότε ζωηρά τó χοντρό κεφάλι με τά κοντά, σγουρά μαλλιά. Τό σχέδιο του Γιώργου τόν ένθουσιάζει....

«Πόρκο 'Ιταλιάνο!
'Αέρα! 'Αέρα!»

ΕΧΕΙ νυχτώσει. Μέσα στα χωράφια, που απλώνονται πίσω από τά κρατητήρια των 'Ιταλών, ένας ίσκιος κινείται άθόρυβα ανάμεσα στους τενεκέδες. Είναι ό Σπίθας. Τό παιδί, σύμφωνα με τίς οδηγίες που τού έχει δώσει ό Γιώργος πλησιάζει σιγά - σιγά στόν γαΐδαρο, που έξακολουθεί να βόσκη μέσα στο σκοτάδι.

Φτάνει κοντά του. Βγάζει

ἀπὸ τὴν τσέπη του μερικά
κοιμᾶτια σπάγγο καὶ διαλέ-
γει ἀπὸ χάμω δυὸ - τρεῖς ἀ-
πὸ τοὺς πιδὶ μεγάλους πενε-
κέδες. Δένει ἓνα σπάγγο στὸν
καθένα τους κι' ἐπειτα δένει
τὴν ἄλλη ἄκρη τῶν σπάγγων
στὴν οὐρά.... τοῦ γαϊδάρου!

— Κάνε λίγη ὑπομονή,
γαϊδουράκι μου !, τοῦ ψιθυ-
ρίζει μέ.. στοργή. Σέ λίγο,
θὰ σέ ἀπαλλάξω ἀπὸ τὰ θά-
σανα! Θὰ σέ ψήσω καὶ θὰ
σέ φάω! Μόνο πού τὸ σκέπτο
μαί, μούρχειται νὰ ριχτῶ πᾶ-
νω σου καὶ νὰ σ' ἀρχίσω στὶς
δογκωνιές! "Ἐχω τρία χρόνια
νὰ φάω κρέας ! Μανούλα
μου!

"Οταν τελειώνει τὸ δέσιμο,
ὁ Σπίθας μαζεύει ἀπὸ χάμω
ἓνα ξερόκλαδο, κάνει τὸ σταυ-
ρὸ του καὶ μ' ἓνα πηδημα, βρί-
σκεται καθάλα στοῦ γαϊδάρου
κι' ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπᾷ
στὰ καπούλια οὐρλιάζοντας:

— Πόρκο 'Ιταλιάνο ! Κα-
πούτ! 'Αέρα ! Γιούχα! 'Α-
έρα!

Αὐτὸ πού ἐπασκοιουθεῖ εἴ-
ναι ἀπερίγραπτο. Ὁ γαῖδα-
ρος ἀναπηδάει κατατρομα-
γμένος ἀφήνει ἓνα διαπερα-
στικὸ γκάρισμα καὶ ἀρχίζει
νὰ τρέχει ἀνάμεσα στοὺς τε-
νεκέδες κλωτσοβολώντας τους
καὶ δημιουργώντας ἓνα παν-
δαυμόνιο ἤχων ἐνῶ οἱ τενε-
κέδες πού κρέμονται ἀπὸ τὴν
οὐρά του χτυποῦν στοῦ χῶμα
καὶ στὶς πέτρες, ἀφήνοντας ἤ-
χους πού μοιάζουν μὲ τουφε-
κιές!

— 'Αέρα! Καπούτ! 'Ιτα-
λιάνο!, οὐρλιάζει ὁ Σπίθας.

'Η φασαρία πού γίνεται ἔ-
τσι, εἶναι τόσο μεγάλη ὥστε
ἀπὸ μακριὰ ἔχεις τὴν ἐντύπω-
σι πὼς ὁλόκληρος λόχος κά-
μει ἐπίθεσι ἐναντίον τοῦ κτι-
ρίου τῶν 'Ιταλῶν.

Μέσα ἀπὸ τὸ κτίριο ἀντή-
χουν κραυγές:

— Στὰ ὄπλα! Στὰ ὄπλα!
Οἱ "Ἕλληνες κάνουν ἐπίθεσι!
Στὰ ὄπλα.

Κρυμμένος σὲ μιὰ πόρτα,
ἀπέναντι στοῦ κτίριο, ὁ μικρὸς
Γιώργος Θαλάσσης περιμένει
μὲ ἀγωνία. Ἀκούει τὶς κραυ-
γὲς τῶν 'Ιταλῶν καὶ σὲ λίγο
βλέπει δέκα στρατιῶτες, μὲ ἐ-
πικεφαλὴς τὸν ἀξιωματικὸ
πού εἶχε αἰχμαλωτίσει τὸν
πατέρα καὶ τὸ κοριτσάκι, νὰ
βγαίνουν τρέχοντας ἀπὸ τὰ
κρατητήρια μὲ τουφέκια στὰ
χέρια καὶ, πυροβολώντας στὰ
στραβά, νὰ κάνουν τὸ γύρο
τοῦ κτιρίου καὶ νὰ ὀρμούν
πρὸς τὰ χωράφια μὲ τοὺς τε-
νεκέδες!

Πρὶν καθοῦν, ὁ ἀξιωματι-
κὸς φωνάζει στὸν φρουρὸ πού
στεκεται μπροστὰ στὴν πόρ-
τα:

— Μὴν κουνηθῇς ἀπὸ τὴ
θέσι σου! "Ἄν πλησιάσῃ κα-
νεῖς, πυροβολήσέ τον!

Ὁ Γιώργος καταλαβαίνει
καὶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν
Σίγουρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φρου-
ρό, δὲν ἔχει μείνει ἄλλος 'Ιτα-
λὸς μέσα στοῦ κτίριο.

ΠΑίρνει μιὰ βαθεῖα ἀνάσα
σφίγγει τὰ δόντια του καὶ
βγαίνει ἀπὸ τὴν κρυψώνα
του. Προχωρεῖ ὁλόγισια πρὸς
τὸ φρουρὸ, κουτσαινώντας ἐλα-

φρά σάν να είναι πληγωμένος.

‘Ο φρουρός σηκώνει τὸ ὄπλο του καὶ τὸν σημαδεύει.

— Μὴν πυροβολήσης!, τοῦ λέει τὸ παιδί ἰταλικά! Ἐχω ἓνα γράμμα γιὰ τὸν ἐξοχώτατο ὑπολοχαγὸ Μάρκο Κάντσα Μ’ ἐπίασαν δυὸ ἄνθρωποι μὲ τσάκισαν στὸ ξύλο καὶ μοῦ εἶπαν νὰ φέρω αὐτὸ τὸ γράμμα! Μὴ μὲ σκοτώσης! Μὴ μὲ σκοτώσης! Ἄν δὲν θέλῃς τὸ γράμμα φεύγω!

‘Ο Ἰταλὸς, βλέποντας πὼς ἔχει νὰ κάνει μ’ ἓνα παιδί, χαμπλώνει τὸ ὄπλο του.

— Ἔλα κοντά!, λέει. Ἀκούμπησε τὸ γράμμα στὸ σκαλοπάτι καὶ φυγε! Γρήγορα!

Ἐνῶ πίσω ἀπὸ τὸ κτίριο, στὰ χωράφια τὸ πανδαιμόνιο ἔχει πολλαπλασιασθῇ τώρα ἀπὸ τὶς κραυγὲς καὶ τοὺς πυροβολισμοὺς τοῦ Ἰταλῶν, ὁ μικρὸς ἥρωας μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ αὐτοθυσία καὶ περιφρόνησι πρὸς τὸ θάνατο, πλησιάζει.

Φτάνει σὲ ἀπόστασι δύο μέτρων ἀπὸ τὸν Ἰταλό, ἀπλώνει τὸ χέρι του γιὰ ν’ ἀκουμπήσῃ τάχα τὸ γράμμα στὸ σκαλοπάτι καί... μὲ μιὰ ἀπότομη πλάγια κίνησι, μ’ ἔναι πῆδημα πού θὰ τὸ ζήλευε ἀκόμα κι’ ἓνας αἰλουρος ρίχνεται στὰ πόδια τοῦ φρουροῦ!

Ἡ ἐπίθεσις εἶναι τόσο αἰφνιδιαστικὴ, ὥστε ὁ Ἰταλὸς δὲν προλαβαίνει νὰ ἀμυνθῇ.

‘Ο στρατιώτης τοῦ Μουσ-

σολίνι χάνει τὴν ἰσορροπία του, πέφτει πρὸς τὰ πίσω καὶ θροντάει χάμω μὲ τόση φόρα ὥστε χάνει τὶς αἰσθήσεις του.

‘Ο Γιώργος Θαλάσσης σκύβει παίρνει ἓνα πιστόλι πού κρέμεται ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ ἀναίσθητου φρουροῦ καὶ ὁρμάει μέσα στὸ σπίτι. Οἱ πόρτες τῶν κρατητηρίων βρίσκονται μέσα σ’ ἓνα διάδρομο, στὸ ἰσόγειο. Εἶναι ὅλες τους ἀνοιχτές ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ πόρτα στὸ βάθος.

Μὲ μερικὰ πηδημάτα τὸ παιδί φτάνει ἐκεῖ. Ἐνας ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος του. Εἶχε φοβηθῇ ὅτι δὲν θὰ τὰ κατὰφερνε νὰ ἀνοίξῃ τὴν κλειδωμένη πόρτα. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ πόρτα δὲν ἔχει κλειδαριὰ ἀλλὰ ἓναν ἐξωτερικὸ μεγάλο σύρτη.

‘Ο Γιώργος τὸν τραβάει. Ἡ πόρτα ἀνοίγει. Μέσα στὸ μισοσκόταδο ξεχωρίζει τὶς μορφὲς τοῦ ἀντρα καὶ τοῦ κοριτσιοῦ.

— Γρήγορα!, τοῦ λέει. Ἀκολουθήστε με! Δὲν εἶναι ὦρα γιὰ ἐξηγήσεις! Ἀκολουθήστε με τρέχοντας!

Καὶ τρέχει πρὸς τὴν ἐξοδο. ‘Ο ἀντρας παίρνει τὸ κοριτσάκι στὰ μπράτσα του καὶ τὸν ἀκολουθεῖ. Περνοῦν πάντα ἀπὸ τὸ πεσιμένο σῶμα τοῦ φρουροῦ καὶ κατευθύνονται τρέχοντας πρὸς τὸ δρομάκο, ὅπου εἶναι τὸ δωματιάκι τοῦ Γιώργου...

Τὸ Παιδί - Φάντασμα

ΕΠΕΙΤΑ ἀπὸ λίγες στιγμές βρίσκονται καὶ οἱ τρεῖς μέσα στὸ δωματιάκι. Τὸ φῶς ἐνὸς λυχναρίου φωτίζει ἀβέβαια τὰ πρόσωπά τους. Τὸ κοριτσάκι κυττάζει τὸ Γιῶργο μὲ ἀπέραντο θαυμασμό. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄντρας δὲν νοιώθει λιγώτερο θαυμασμό γιὰ τὸ παιδάκι αὐτό, ποὺ κατάρθρωσε νὰ μὴ σὲ μιὰ ἰταλικὴ φυλακὴ καὶ νὰ τοὺς ἐλευθερώσει!

— Ἡ εὐγνωμοσύνη μας εἶναι μεγάλη, παιδί μου!, λέει ὁ πατέρας. Πές μου ὅμως ποιὸς εἶσαι καὶ πῶς κατάρθρωες νὰ μᾶς βγάλῃς ἀπὸ τὴ φυλακὴ;

— Λέγομαι Γιῶργος Θαλάσσης, ἀπαντᾷ τὸ παιδί. Εἶμαι ὀρφανὸς καὶ μένω ἐδῶ. Σήμερα τὸ πρωῒ, ἄκουσα ἀπὸ τὸ παράθυρο ἓναν Ἰταλὸ ἀξιωματικὸ νά...

Καὶ διηγεῖται πῶς εἶχε παραικλουθῇ τὸν Ἰταλὸ μὲ τοὺς αἰχμαλώτους του καὶ πῶς εἶχε σχεδιάσει τὴν ψευπο-ἐπίθεσι πού σάστισε τοὺς Ἰταλοὺς.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀντρα παίρνει μιὰ παράξενη ἐκφρασι.

— Τὸ ἴδιο σύστημα!, λέει σιγανὰ μὲ δέος.

— Δὲν καταλαβαίνω!, δέει μὲ ἀπορία ὁ Γιῶργος.

— Τὸ σύστημα πού ἐχρησιμοποίησες στὸ σπίτι τοῦ Γερμανοῦ ταγματάρχη Μόλερτερ! Εἶσαι τὸ Παιδί—Φάντασμα, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλοῦν ὅλοι οἱ Γερμανοί!

Τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ παγώνει. Ποίος εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πού ξέρει πράγματα πού μόνο ὁ ἴδιος ὁ Γιῶργος ξέρει; Μήπως εἶναι... πράκτωρ τῶν Γερμανῶν; Μήπως ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς συλλήψεώς του ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς δὲν ἦταν παρὰ μιὰ παγίδα γιὰ νὰ τὸν πιάσουν; Μήπως...

Ὁ ἄντρας διαβάζει τὶς σκέψεις αὐτὲς στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ καὶ χαμογελάει.

— Μείνε ἤσυχος!, λέει. Δὲν ἔχουν μόνο οἱ Γερμανοὶ τὸν τρόπο νὰ μαθαίνουν ὅλα! Ξέρουμε ἐμεῖς, οἱ Ἕλληνες πατριῶτες πού συνεργαζόμαστε μὲ τοὺς Συμμάχους, ὅτι ἓνα παιδί ἔκλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ταγματάρχη Μόλερτερ ἓναν κατόλογο, πού θὰ μᾶς ἔστειλε ὅλους στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα! Καὶ ξέρουμε ὅτι ἓνα παιδί ἐβοήθησε τὸν πατριώτη Θωμὰ Χάριτο! Τὸ παιδί αὐτὸ οἱ Γερμανοὶ τὸ ἔχουν ὀνομάσει Παιδί—Φάντασμα! Εἶσαι ἐσύ, δὲν εἶν' ἐτσι;

— Ναί, ἀπαντᾷ ὁ Γιῶργος Θαλάσσης. Ἐγὼ εἶμαι...

Καὶ διηγεῖται στὸν μυστηριώδη ἄνθρωπο, πού ἔσωσε

από τὰ νύχια τῶν Ἰταλῶν, τὴ συνάντησί του μέ τὸν νεκρὸ Ἕλληνα πράκτορα καὶ τὶς ἄλλες περιπέτειές του.

Ὁ ἄλλος τοῦ σφίγγει μὲ συγκίνησι τὸ χέρι.

— Εἶσαι ἕνας ἥρωας!, τοῦ λέει. Ἕνας ἀληθινὸς μικρὸς ἥρωας μὲ μεγάλη ψυχὴ! Θέλεις νὰ πάρης μέρος καὶ νὰ πολεμήσης γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλάδας μας;

Τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ ἀστράφτουν.

— Θέλω!, ἀπαντᾷ μὲ σταθερὴ φωνή.

— Ὠραῖα!, λέει ὁ ἄλλος. Ἀκουσε, λοιπόν. Θὰ μείνης ἐδῶ καὶ θὰ περιμένῃς νὰ πάρῃς μήνυμά μου. Θὰ πάρῃς γράμμα ἢ θὰ ἔρθῃ κάποιος ἐκ μέρους τοῦ «Κεραμοῦ». Ἴσως στείλῃ τὴν κορούλα μου Κατερίνα...

— Γιῶργο!, λέει ξαφνικὰ ἡ Κατερίνα στὸ παιδί. Ὁ Σπίθας, ποῦ μᾶς εἶπες ὅτι τράβηξε τὴν προσοχὴ τῶν Ἰταλῶν μὲ τὸ γαῖδαρο καὶ μὲ τοὺς τενεκέδες, τί ἔγινε; Μήπως τὸν ἐπίασαν οἱ Ἰταλοί; Μήπως τὸν σκότωσαν;

— Δὲν φαντάζομαι!, ἀπαντᾷ τὸ Παιδιστίντασμα. Τὸν διέταξαν, μόλις ξεσηκωθοῦν οἱ Ἰταλοί, νὰ παρατήσῃ τὸ γαῖδαρο καὶ νὰ φύγῃ! Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι ἀργεῖ! Ἐπρεπε νὰ ἦταν ἐδῶ πρὶν ἀπὸ μᾶς! Μήπως...

Σιωπᾷνει ξαφνιασμένος. Ποδοβολητὰ ἀντηχοῦν στὸ δρόμο κι' ἔρχονται καὶ σταματοῦν μπροστὰ στὸ σπίτι. Ὁ Γιῶργος μ' ἕνα πῆδημα

ἰδρίζεται στὴν πόρτα. Τὴν ἀνοίγει.

Μέσα στὸ μισοσκόταδο διακρίνει ἕνα γαῖδαρο μὲ τὸ Σπίθα πάνω του! Ἀπὸ τὴν οὐρὰ τοῦ ζώου κρέμονται οἱ σπάγγοι χωρὶς τοὺς τενεκέδες.

— Σπίθα!, λέει αὐστηρὰ ὁ μικρὸς ἥρωας. Δὲν σοῦ εἶπα ν' ἀφήσης τὸ γαῖδαρο καὶ νᾶρθῃς ἐδῶ;

— Μοῦ τὸ εἶπες!

— Τότε γιατί ἤρθες μὲ τὸ γαῖδαρο; Ἄν τὸν δοῦν ἐδῶ οἱ Ἰταλοί, θά...

— Ἀκουσε, φίλε!, λέει ὁ Σπίθας. Ὁ γαῖδαρος μὲ παρακάλεσε μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ τὸν πάρω μαζί μου καὶ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ ἀρνηθῶ! «Δὲν μπορῶ πᾶ—μοῦ εἶπε—νὰ ὑποφέρω τὴ ζωὴ αὐτὴ! Τενεκέδες, τενεκέδες, τενεκέδες καὶ ποῦ καὶ ποῦ κανένα χορταράκι! Καὶ νάχω τοὺς Ἰταλοὺς νὰ τραγουδᾶνε ὅλη νύχτα καὶ νὰ μὴ μ' ἀφήνουν νὰ κοιμηθῶ! Πάρε με μαζί σου καὶ σφάξε με καὶ ψῆσε με καὶ φάε με! Θέλω νὰ ξεκουραστώ ἔστω καὶ μέσα... στὴν κοιλιὰ σου!»

Ἡ μικρὴ Κατερίνα βάζει τὰ γέλια. Καθαρὰ, μουσικὰ, κελαριστὰ γέλια, ποῦ ὅμως σταματοῦν σχεδὸν ἀμέσως.

Ἀπὸ τὸ δρόμο ἀντηχοῦν ποδοβολητὰ καὶ κραυγές:

— Νὰ ὁ γαῖδαρος!, λένε οἱ κραυγὲς ἰταλικὰ. Νὰ τὰ γουρουνία ποῦ μᾶς σκάρωσαν τὴ φάρσα αὐτὴ! Ἀπάνω τους! Σκοτώστε τους!

Σφαίρες ἀρχίζουν νὰ σφυ-

ρίζουν, ενώ οι 'Ιταλοί πλησιάζουν τρέχοντας.

Ο Γιώργος αρπάζει το Σπίθα από το γιακά, τὸν κατεβάξει μ' ἓνα τράβηγμα ἀπὸ τὸ ζῶο καὶ τὸν σέρνει μέσα. Κλείνει καὶ ἀμπαρώνει τὴν πόρτα:

— Παραδοθήτε!, οὐρλιάζουν οἱ 'Ιταλοί ἀπ' ἔξω. Πα-

ραδοθήτε, γουρούνια Ἑλληνες! Θὰ μετρήσουμε ὡς τὸ δέκα!.. Ἀν δὲν βγῆτε, θὰ σπάσουμε τὴν πόρτα καὶ θὰ σὰς σκοτώσουμε ὅλους!

Ο «Κεραυνὸς», μὲ μιὰ τρυφερὴ κίνησι, σφίγγει πᾶνω τοῦ τῆ μικρούλα του, μουρμουρίζοντας:

— Εἶμαστε χαμένοι!

Τ Ε Λ Ο Σ

Συγγραφεύς: ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ
πρὸς ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα

★
ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ
κυκλοφορεῖ τὸ κανονικὸ τεύχος
τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος»!

★
ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
κυκλοφορεῖ ὁ «Ὑπεράνθρωπος»

★
ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟ
κυκλοφορεῖ τὸ τεύχος τῆς ἀνατυ-
πώσεως τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος»,
ἀπὸ τὰ πρῶτα τεύχη ποὺ ἔχουν
ἀπὸ χρόνια ἐξαντληθῇ!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
(ΑΝΑΤΥΠΩΣΙΣ)

Έτος Ιον — Τόμος 1 — Άριθ. τεύχους 1 — Δραχ. 2
Γροφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς), Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Διευτὴς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικός Διευτὴς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλίου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
Ἐπιστελαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:		Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:	
Ἑτησίᾳ	δρχ. 100	Ἑτησίᾳ	δολλάρια 4
Ἑξάμηνος	» 55	Ἑξάμηνος	» 2

Τὸ τεῦχος 2 τῆς ἀνατυπώσεως τοῦ «Μικροῦ Ἡρώος»,
ποὺ κυκλοφορεῖ τὸ ἐρχόμενο Σάββατον (Μεγάλου Σάββατο)
μὲν τὸν τίτλο:

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

δὲν εἶναι ἀπλῶς μιὰ συνέχεια τοῦ πρώτου τεύχους. Εἶναι
μιὰ ἀποθέωσι τοῦ Γιώργου Θαλάσση, τοῦ θρυλικοῦ Παιδιοῦ
- Φάντασμα, ποὺ ρίχνεται στὴ φωτιά καὶ ἀντιμετωπίζει τὸν
θάνατον γιὰ νὰ σώσῃ τὴ μικρὴ Κατερίνα, τὸν πατέρα τῆς
καὶ τὸ Σπίθα!

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Ἱταλοὶ δοκιμάζουν δύσκολες στι-
γμές, ὅταν τὸ Παιδί - Φάντασμα δρᾷ πάλι καὶ κατορθώνει
νὰ εἰσχωρήσῃ μυστηριωδῶς ὥς τὸ ἀεροδρόμιο καὶ νὰ κλέ-
ψῃ ἓνα... γερμανικὸ ἀεροπλάνο!

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ

Τὸ τεῦχος 2 εἶναι γεμᾶτο δράσι, ἐκπλήξεις, ἀγωνία,
ἥρωϊσμούς, συναρπαστικὰ ἐπεισόδια καὶ κωμικὲς σκηνές!

ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗ

ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΙΤΤΟΝΑΡΗΣ ΨΕΜΑΤΑ
ΜΠΑΡΡΕΤ! ΕΙΣΑΙ ΠΡΟΔΟΤΗΣ!
ΕΠΡΟΒΟΛΕΣ ΤΗ ΔΙΑΠΛΑΝΗΤΙΚΗ
ΔΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΤΗΝ ΟΠΟΙΑ
ΑΝΗΚΕΣ!

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ
ΨΕΜΑ ΑΡ-
ΧΗΓΕ!

ΕΧΩ ΓΡΑΦΤΗ
ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΤΗΣ
ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ ΣΟΥ,
ΚΑΙ...

ΕΝΤΑΞΕΙ!
ΕΠΡΟΒΟΛΕΣ, ΝΑ
ΔΕ ΘΑΜΕ ΣΥΝ-
ΛΑΒΕΤΕ ΠΟΤΕ
ΘΑ...

ΜΕΙΝΕ ΑΚΙΝΗΤΟΣ
ΜΠΑΡΡΕΤ!

ΚΛΕΙΣΤΕ ΤΟΝ
ΜΕΣΑ!

Η ΑΔΡΑΒΟΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ΣΟΥ
ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΣΕ ΔΗ,
ΜΠΑΡΡΕΤ.

ΔΕ ΘΕΛΩ
ΝΑ ΔΩ
ΚΑΝΕΝΑ!

ΝΟΥΕΙΠΑΝ ΠΟΣ ΔΕ
ΘΕΛΕΙΣ ΝΑ ΜΕ
ΔΗΣ ΜΑ ΚΑΘΑ
ΕΙΜΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ
ΠΟΣ ΕΙΣΑΙ ΑΘΩΟ!

ΕΙΜΑΙ ΕΝΟΧΟΣ
ΠΟΡΑΝΣ.
ΑΦΗΣ ΜΕ
ΝΕΥΧΟ ΤΕΡΑ.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ